

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 43/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 05.октобра 2010. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је присутан:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **За оптужене којима се суди у одсуству за Ајдари Фазлију – Марко Миловић,**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он није ту. Да ли неко мења колегу? Не. Имате заменичко пуномоћје у оном основном предмету?

- **За браниоца, значи Марка Миловића адвоката јавља се Милорад Константиновић, јер имају заједничко пуномоћје у списима.**
- **За Алију Реџепа, коме се такође суди у одсуству – Говерадина Немања.**
- **Шећери Шаћир, за њега је Ресавац Бојан.**
- **Муслију Шефкет, за њега адв. Недић Дејан.**

Мењаће Вас у одсуству Константиновић, добро.

- **За Садик Алију Милош Вучељић адвокат.**
- **Идризи Алија – Петровић Владан.**

А зашто, седите тамо? Па и колега је тамо. Знам да је приправник.

- **За Петровић Владана јавља се по заменичком пуномоћју адв. Милош Јовковић.**
- **За Нухију Шемсија, јавља се Мирковић Мирко.**
- **За Халими Рамадана, јавља се Константиновић Милорад.**

Сада ћемо да решимо тај проблем са седењем, тако што ћу ја да вас замолим да седнете овде, јесте да је мало то неуобичајено, али ту имамо то место и значи, мораћемо да обезбедимо већу судницу очигледно. Хоћете ли Ви као приправник, да пређете Ви као приправник. Да, да, изволите само ако нађете столицу, а ту чувамо место за Марка Миловића, да ли има ту код вас место?

Дакле, пошто смо се сада тако сместили, онда да констатујемо да у овом предмету, дакле се ради о кривичном делу ратни злочин против цивилног становништва, по оптужници КТРЗ 16/08 од 11.08.2009. године.

Председник већа отвара заседање и КОНСТАТУЈЕ да су приступила сва позвана лица, објављује састав већа.

Састав већа је: ја сам Снежана Николић-Гаротић, судија Винка Бераха Никићевић и судија Растко Поповић су чланови већа.

Да ли има примедби на састав већа? Нема.

И КОНСТАТУЈЕ да примедби на састав већа нема.

Главни претрес почиње узимањем личних података за окривљене којима се суди у одсуству, па **СЕ КОНСТАТУЈЕ да су прочитани лични подаци за Ајдари Фазлију, Алију Реџеџија, Шећири Шаћири, Муслију Шефкета, Садик Алију, Алију Идриз, Нухију Шемсија и Халими Рамадана из списка предмета.**

Можемо ли тако господо да констатујемо да не читамо посебно.

Затим, чита се решење о суђењу у одсуству од 29.06.2009.године, овога суда Кв.В.47/09, читају се права из члана 89 и 318 ЗКП-а.

Главни претрес почиње читањем оптужнице Тужилаштва за ратне злочине КТРЗ 16/08 од 11.08.2009. године.

Господо, чули сте сви ту оптужницу. Можемо ли да констатујемо да је прочитана да нам тужилац не би читао поново, обзиром да је ова оптужница читана у основном предмету који се водио.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је оптужница прочитана.

Чита се решење којим је поступак раздвојен од 14.05.2010. године које је донето на претресу у предмету К-По2-33/10 и КОНСТАТУЈЕ СЕ да овај предмет има број К-По2-43/10.

ИСПИТ ОКРИВЉЕНИХ

КОНСТАТУЈЕ СЕ да се окривљенима суди у одсуству по претходно прочитаном решењу.

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

У доказном поступку за данас смо позвали ове сведоке оштећене који су на списку несталих, заробљених, па ослобођених и умрлих, односно њихове сроднике ових умрлих лица који су у оптужници наведени под тачком I оптужнице. Осим тога господо, ми смо кренули овај предмет да судимо у одсуству, 33/10, тако смо почели и ви сте сви били тамо постављени за браниоце по службеној дужности лицима којима се суди у одсуству, тако да сте тамо били у прилици да присуствујете извођењу свих доказа који су предложени који се односе на сва лица, значи она која су тамо у оном предмету у притвору и којима тамо судимо и ове којима се суди у одсуству. Можемо ли сада да констатујемо, обзиром да је то било тако, да констатујемо и да те доказе које сте тамо били у прилици да чујете, да учествујете у њиховом извођењу да констатујемо да су они овде изведени, тако што ћемо прочитати исказе и да их тако уведемо у овај спис, а да затим, ако буде потребе да неке од тих сведока или вештака позовемо поново?

Тужиоче, Ви се слажете, претпостављам, исто?

Уз сагласност странака, односно тужиоца и браниоца окривљених, обзиром да су сви до 14.05.2010. године присуствовали извођењу доказа у предмету К-По2-33/10 у доказном поступку уз сагласност читају се:

- **Искази сведока Марковић Славице и Младеновић Ненада са претреса од 05.10.2009. године,**
- **Симоновић Милана са претреса од 05.10.2009.године,**
- **Ристић Драгана, Стевановић Предрага са претреса од 06.10.2009. године,**
- **сведока «Ц-1» са претреса од 03. и 04.11.2009. године,**
- **сведока «А-4» са претреса од 10.12.2009. године,**
- **сведока «Ц-2» са претреса од 05.11. 07, 08. и 10.12.2009. године,**
- **Ристић Дејана са претреса од 17.12.2009. године,**
- **сведок «Б-2» са претреса од 18.12.2009. и 08.02.2010. године,**
- **Алишани Шефика и Исени Исена од 09.02.2010. године,**
- **сведока «А-1», «А-3» и «Б-1» са главног претреса од 10. 02. 2010.године,**
- **сведока сарадника «Божура 50» са главног претреса у дане 10, 11, 12, 15, 16, 17, 18, 19. 03. и 08, 09. и 12.04.2010. године**

- налаз и мишљење вештака др Зорана Ђурића и психолога Ане Наиман са претреса од 13. априла 2010. године,
- налаз и мишљење и у усменој речи судских вештака др Слободана Савића и др Слободана Славковића са претреса од 14. априла 2010. године,
- искази сведока оштећених Арсић Ивана, Симоновић Срђана, Лазих Гордане, Павић Јорданке са главног претреса од 14.05.2010. године,
- судских вештака др Слободана Савића и др Марије Ђурић-Срејић са претреса од 13.05.2010. године.

И то је било то, то смо били сви заједно и то смо урадили. Да ли сте ви, да питам, добили налаз и мишљење судских вештака др Бранка Мандића и Ане Наиман који су вештачили сведока сарадника «Божура 50», осим тужиоца, значи да ли сте ви добили налаз и мишљење за «Божура 50»? Нисте. Дакле, констатоваћемо да ћемо то у паузи данас да вам поделимо или сутра.

За овим браниоци изјављују да налаз и мишљење судских вештака др Бранка Мандића и Ане Наиман нису примили, а ради се о вештачењу сведока сарадника «Божура 50», па се НАЛАЖЕ стручној служби суда да се дане, данас претреса данас и сутра уручи овај налаз браниоцима.

Затим, можемо ли да прочитамо оне писмене доказе који се односе на вештачење које су обавили професор Савић и професорка Марија Ђурић-Срејић а ради се о овим извештајима и обдукционим записницима, значи које смо гледали у склопу тог вештачења и ови дописи Комисије за нестала лица и остало? Слажете се?

Уз сагласност странака читају се још и:

- документација о проналаску посмртних остатака осам лица у кругу болнице у Гњилану,
- допис комисије за нестала лица Владе Републике Србије број 021-01-24/2009-02 од 15.06.2009. године заједно са извештајем о проналаску посмртних остатака осам НН лица у контејнеру у кругу болнице у Гњилану,
- допис у вези извештаја о масовној гробници Централне истражне криминалистичке јединице УНМИК полиције број 22829 од 11.07.2000. године,
- специјални извештај ОСЦЕ од 08.07.2000. године,

- допис директора Политичког стуба специјалног представника генералног секретара Мисије организације Уједињених Нација на АП КиМ, упућен председнику Комитета за сарадњу УНМИК – СРЈ, Амбасадору Станимиру Вукићевићу од 30.08.2000.године,
- затим, читају се и врши се увид у осам омота форензичке документације за Арсић Драгољуба, Ристић Витомира, Ристић Светозара, Лазић Сретена, Симоновић Синишу, Павић Борислава, Младеновић Зорицу и Младеновић Стојанчета,
- затим, захтев за тражење за Младеновић Стојанчета и Зорицу од 05.12.2000. године са потписом Младеновић Слободанке,
- захтев за тражење Ристић Славољуба са потписом Ристић Злате,
- потврда о идентификацији Ристић Славољуба у фотокопији,
- налаз и мишљење вештака за сведока "Ц2" од 01.02.2010. године.

Ви сте били сви ту на претресу и чули сте тог вештака и добили сте тај налаз.

- Затим налаз и мишљење вештака за сведока "Ц1" од 01.02.2010. године,
- затим, записник о препознавању од стране сведока «Б1» Кри-По2-4/10 од 10.02.2010. године, са медицинском документацијом, извештај лекара, Одељење за пријем и збрињавање ургентних стања Опште болице у Јагодини од 16.11.2008. године са извештајем доктора специјалисте из Јагодине од 12.01.2009. године, отпусном листом Организационе јединице Хирургија и из Опште болнице Јагодина, пријем 08.11., отпуст 02.12.2008.године и извештај доктора специјалисте у фотокопији од 22.12.2010. године,
- затим чита се извештај МУП-а РС – Дирекција полиције – УКП-3/4-3-1, строго поверљиво број 230-10-570/09 од 31.03.2010. године са фотографијом Перић Живојина.

Остале писмене доказе прочитаћемо накнадно. Били сте сви ту када је Ристић Дејан предао документацију и ја мислим да сте је добили у фотокопији, па да констатујемо да је и то прочитано.

Документација коју је предао Ристић Дејан на претресу 17.12.2009. године, а ради се о:

- писму Наташе Кандић америчком амбасадору,
- затим допис Координационог центра Србије и Црне Горе и Републике Србије за Косово и Метохију од 23.02.2004. године,
- уверење Црквеног народног одбора Косовске Каменице од 03.02.2010. године,
- потврда Међународног комитета Црвеног крста од 08.10.2001. године,
- потврда Месне канцеларије Ранилуг, општина Косовска Каменица од 25.07.2001. године да се Ристић Витомир води као нестало лице,
- допис Координационог центра Србије и Црне Горе и Републике Србије за Косово и Метохију амбасади Сједињених Америчких Држава од 15.04.,
- потврда о идентификацији за Ристић Светозара и
- потврда Института за судску медицину о смрти од 03.04.2006. године за Ристић Светозара.

Затим да прочитамо и овај извештај када је сведоку сараднику «Божуру 50» овде позлило.

- Извештај доктора специјалисте за сведока сарадника од 11.03.2010. године, ради се о лекару који се налази у суду и
- извештај доктора специјалисте од истог датума од доктора где је овај сведок одведен,
- затим врши се увид у фотографије које је на главном претресу 09.04.2010. године предао тужилац и које су означене бројевима од 1-44,
- извештај из казнене евиденције МУП-а Србије 707/09 за Ајдари Фазлију од 28.08.2009. године и за Хајдари Фатона, и
- извештај из казнене и прекршајне евиденције за Ајдари Фазлију и друге окривљене, МУП Србије – Полицијска управа Врање 7304/09 од 14.09.2009. године.

Приметили сте можда, а можда и нисте да медицинску документацију за сведокиње "Ц1" и "Ц2" данас нисмо читали због тога што је у међувремену стигло још нешто и то ћете, значи тражили смо у оном основном предмету, то ћете добити у фотокопији. Такође, стигли су још неки докази које сматрам да су важни за ове људе којима се суди у одсуству везани су за сведоке – оштећене који су саслушавани у оном предмету, али накнадно пре једно, значи у септембру месецу су стигли па ће вам и то бити уручено.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је приступио на претрес бранилац Марко Миловић.

Ја се браниоцима извињавам, нисам уопште предвидела да ће то седење овако да изгледа. Господине Миловићу, где ћете да седнете? А Ви сада идете? Добро. Таман он ту да седне.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да бранилац адв. Дејан Недић за овим напушта претрес због раније преузетих обавеза, а у наставку поступка мењаће га бранилац адв. Милорад Константиновић.

Значи, водићемо рачуна следећи пут о судници или у ствари није ни лоше овде.

Доказни поступак се наставља саслушањем сведока.

За данас смо позвали Васић Драгишу, Васић Зорицу, Анђелковић Предрага, Антић Сунчицу, Антић Негована, Антић Радојку, супругу Антић Мирослава и Анастасов Зорана, пратите молим вас на оптужници обзиром да се неки јављају као оштећени јер су им сродници настрадали, док су неки и доживели то.

Добро, дошло је до измене, знате зашто. Нису се сви јављали, нису се одазвали и онда на тај начин смо морали да решавамо и да идемо даље. Видите колико је ту најмање 79 лица сурово мучено, до смрти убијено, па онда 35, па онда 153 и то је онда идемо тим неким редом, али ако се неко не одазове или јави да не може да дође или има неких других промена зовемо следећег са списка. Дакле, ајдемо да позовемо Анастасов Зорана ако је стигао.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Господине Анастасов?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зоран?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Пред судом је сведок Анастасов Зоран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаћу Вас прво за Ваше податке и затим ћемо Вам објаснити о чему се ради. Значи, од оца?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Крум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш датум рођења и година?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: 11.02.1968. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше место рођења?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Село Малешево, општина Гњилане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше пребивалиште сада?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Сада? Бујановац, ул. Вука Караџића бр. 7.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажите ми шта сте по занимању?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Незапослен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, исказује:

Ја сам издиктирала овде и сада ћу Вам рећи упозорења, али пре свега да Вас обавестим. Ми овде водимо поступак против неких људи, видите да су ту само адвокати, значи неким људима се суди у одсуству због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва па у оптужници имамо констатовано да сте Ви и Ваш, то је стриц, је ли тако?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Стрина, стриц, отац, мајка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви сте били нешто заробљени итд., прочитаћу Вам дакле ова имена па ћете ми само рећи да ли су Вам позната уопште имена. Ајдари Фазлија, Алија Реџеп, Шаћири Шаћир, Муслију Шефкет, Алија Садик, Алија Идриз, затим Нухију Шемси, Халими Рамадан и то је то. Да ли су Вам позната та имена?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не знам, Шемсудина знам име а презиме не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Несродан, имена окривљених му нису позната.

Ви сте позвани као сведок. Као сведок дужни сте да говорите истину. Лажно сведочење је кривично дело. Треба да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите. Можете да ускратите одговор на питања која би Вас и Вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре давања исказа чита се текст заклетве, полаже се заклетва и то је ту испред Вас, то треба да прочитате наглас и онда ћемо даље да видимо шта је било у Гњилану.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Кажите ми само да ли Вам је угодно да стојите или да седите?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па пре бих седео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре би седели али ако има где. Ево сад ћемо да нађемо столицу, седите. Значи, нас интересује до када сте Ви били у Гњилану, где сте живели, у ком је крају, колико је то село далеко, да ли сте имали потребе да идете у Гњилане, да ли сте били онако животно оријентисани ка том или ка неком другом граду, шта сте радили током бомбардовања и шта је било после тога? Наравно читала сам Вам ова имена, то су људи којима судимо, Ви кажете да та имена не знате. Рећићете нам сада ког знате и овде по нашој евиденцији Ви сте били једног тренутка противправно лишени слободе, мучени и онда пуштени. Шта се десило Вама, шта се десило Вашем Анастасов Ивану, он Вам је?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Стриц.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се десило њему? Он је према нашој евиденцији мучен до смрти, убијен, то ћете нам рећи и после ћемо морати да погледамо неке фотоалбуме да видите неке слике и тако. Е, сад изволите.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па ја сам до 1997. године живео у селу Малешево, а од 1997., значи у Гњилану сам живео, пошто сам имао стан и тако ја сам суботом и недељом ишао код родитеља а овако сам више живео у стану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и за бомбардовање и то?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: И онда за време рата 1999. године, то је било кад су ме ови киднаповали комшије, значи комшије које знам, то је било 20. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били можда мобилисани током бомбардовања?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Јесам, 2 месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су Вас мобилисали?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па не сећам се тачно, не одмах на почетку, касније мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, полиција или војска или ТО?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ишли на положај или ту у граду?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, ту у једно село, значи као позадина, значи нисмо се удаљавали од тог села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И кад сте се раздужили, на који начин?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па пре него да се војска повуче тад смо ко је хтео вратио је наоружање и ја сам раздужио, значи вратио сам се кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И оружје и униформу?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Јесте вратио сам све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на пример оно претпотписивање или како у односу на рецимо оно потписивање споразума, јесте ли пре тога или после тога?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Ја мислим после потписивања да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У сваком случају 20. јуна сте били код куће без оружја и без униформе?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, био сам у стану, на улици једноставно и тад сам изашао на улицу 20. јуна и тад су ме двојица комшије позвали које сам добро знао и он је баш био близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зову?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Синан Знељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Синан?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Синан Знељи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а овај други?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Отац Рамадан, од оца Рамадана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате то?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да. А овај други се звао Шемсудин, а не знам презиме, отприлике '69, '70, та генерација, овај Шемсудин, пошто та смо генерација отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте близу?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: И они су ме позвали у кола. Мислим да је била зелена "аскона" колико се сећам отприлике и позвали су ме да ме питају нешто и онда кад сам ушао у кола они су упалили кола и пошли су и онда почели су у колима да ми прете, каже «дај где ти је наоружање, да даш наоружање да не би те водили у Интернат». Ја сам рекао да сам наоружање раздужио, да немам, да може да ми раде шта хоће, да немам наоружање и онда су направили један круг око града, нису право ишли, него су мало споредним путем ишли око града и онда су ме одвели у Интернат. Онда кад сам ушао тамо ја сам рекао «што ме водите кад знате да нисам крив ништа» и рекли су ми да сво време ћутим кад сам ушао у Интернат, рекли су ми да ћутим, вероватно да не би ова маса унутра што је била у Интернату, то је била велика маса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маса цивила или маса војске?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Нешто у униформи, нешто цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А које униформе?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које униформе?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па њихових.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: УЧК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црне, плаве?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Црне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли пише УЧК?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Пише. Али више је било у цивилном, више је било у цивилним униформама, мислим у цивилним одећама, понека је била УЧК униформа. Кад сам ушао рекли су ми да ћутим да не би приметили да нисам, да не би ме приметила маса да нисам Албанац и онда не би могли да ме одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли ту било и других цивила или само ви и војска, мислим та УЧК униформа?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Ови двоје што су ме водили комшије, унутра је био пун ходник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пун ходник Албанаца?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Албанаца да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: И онда су ме одвели на спрат горе у једну канцеларију и ту су ме држали око 2 сата отприлике и позвали су неког као неки командант њихов и испитивао ме је, тражио ми наоружање и испитивао одакле сам, где сам био, шта сам радио, ко је шта радио, ко је ишао по села њихова. Што сам знао рекао сам, што нисам знао нисам рекао и онда после 2 сата задржавања ове комшије су дошли од друге собе, купили су ме и каже ајде изађи и онда поново кад сам силазио рекли су ми да ћутим да не би ме приметила маса која је била у Интернату и онда су ме поново у кола стрпали и онда су ме вратили на исто место где су ме узели и рекли су пази се ако те други ухвате неће да те пусте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли Ви онда напустили Косово или сте остали?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, то је било 20. јуна, али ја због родитеља нисам могао да напустим Косово пошто они су били у село Малешу. Ја сам остао у стану значи да живим. Онда нисам излазио из стана, тако да нисам имао контакт са родитељима и онда 9. јула, да 9. јула, како су ми моји родитељи причали, дошла је маса Албанаца у двориште где су моји родитељи живели, више њих не знам тачно колико то је пред вече било, значи више њих и одвојили су се у две групе, једна је отишла у једну кућу, други су ушли у другу кућу, мислим једни су ушли где су стриц и стрина живели, једни су ушли где отац и мајка где су живели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у истом дворишту?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: У истом дворишту да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Онда су почели и једни и други да тучу, како су ми родитељи причали, значи почели су да их бију, мајка ми најмлађа, она 65 година тад је имала, отац ми имао 85 године, стриц је имо 77-78 тако нешто у то време, стрина 70, значи, то су све стари људи значи од од 65 до 80 година. Онда су их тукли једноставно до смрти и све су поломили, мислим радили су свашта и тањирима и јајима и све што им је пало до руку ударали су, шутирали су, вукли су, не знам како да Вам објасним и онда су им рекли до сутра мора да напустите кућу, сутра ујутру кад дођемо да вас не затекнемо у кућу. Али они су углавном то стари људи, непокретни доста и нису имали где, ја нисам знао о чему се ради пошто нисам имао комуникацију са њима. И то вече су код комшинице ту преспавали она им је рекла да морају да напусте кућу, они су се поново вратили у своју кућу и ови око 9 сати су Албанци дошли колима, ако нису иста кола, сад нисам сигуран, можда и нису али како су ми родитељи рекли, кола су исте боје, сад можда и нису иста кола што су мене оно киднаповали. Онда су поново тукли родитеље, колко су могли тукли су их, и онда су стрпали у колима су их стрпали, онда их мало по граду шетали овако по пијаци, онда су питали где ми живимо ја и брат, старци да покажу место. Пошто они нису хтели да кажу, кажу не знамо тачно место, они су их избацили код парка, гњилански парк ту су избацили све четоворо и онда пошто су их неки људи препознали, одвели су их код тетке, пошто ми тетка живела ту у близини и онда је мој теча дошао у стан и рекао «Зоки, твоји су родитељи пребијени, дођи да видиш» и онда кад сам ја отишао, имао сам шта да видим. Све су били модри тако да позвали смо КФОР, дошао је КФОР и направили су неки записник, не знам шта је било и хтели су да их воде у болницу у градску болницу, ја нисам пристао зато што нисам имао поверења у њих и онда смо их одвели у цркву. Имала ту нека канцеларија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Амбуланта.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Амбуланта да у цркви. Онда ту су они прегледани, неку терапију су им преписали, онда сам их ја одвео у стан ту где сам живео у братовом стану. Пошто су били улаз до улаза у братовом стану сам их сместио и ту смо живели значи до 5. септембра, у ствари, док ми није стриц умро, пошто су сви били модри и стриц ми је вероватно од батина 2. септембра умро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кући или у болници?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, у стану је умро. После оне модрице кад су нестале, тад је умро, кад су се повукле, не знам ни ја. Онда смо имали проблема око сахране као КФОР није хтео да дозволи пратњу

сахране, онда смо ишли преко цркве, онда је црква интервенисала и онда кад је црква интервенисала, дозволили су пратњу сахране. Онда смо стрица сахранили у Шилову, село Шилово, то је српско село пошто нисмо могли у своје село да га сахранимо него у српско село стрица сам сахранио, то је значи трећег је сахрањен, другог је умро, трећег је сахрањен, а петог сам ја напустио са супругом и осталима који су живи били; отац, мајка, стрина и супруга, напустили смо Гњилане ујутру око 6 сати са два трактора који су ми пребацили што сам имо у стану, значи до Шилово, од Шилово камионом за Бујановац и ту се налазим и дан-данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја морам да Вас вратим на неке ствари које сте споменули па да их разјаснимо. Овај, сад кад излагали причали сте за брата, јел брат био можда војно ангажован?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Био је можда 10-15 дана баш на крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мање него Ви.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да. Баш мислим да је био 10-15 дана, максимално 15 дана ако не и мање, на крају баш, баш на крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А имате два стана? Ви један, брат други или како?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да. Улаз до улаза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се налазе?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: У Гњилану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, мислим да није у солитеру. Јел сте чули за причу?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, није солитер, то је стара аптека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то близу солитера? Близу интерната?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, интернат је мало даље, али солитер је близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Солитер је близу?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па то је око 5 минута пешака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате да прођете поред њега, видите га или?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Видимо га, да, ако идем на аутобуску, морам да прођем поред њега. А ако идем у интернат, не, интернат је на другом правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кажите ми у то време када причате да сте се раздужили униформом из војске па до овог тренутка док Вас те комшије нису на улици заробили, каква је била ситуација, да ли сте се пре тога плашили? Да ли је дошао КФОР, јел био полицијски час? Јел било струје? Јел сте могли да се снабдевате нормално храном и тако даље.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па имало је то, углавном је преко цркве ишло, сналазили смо се доста тешко али било је по граду доста људи који су, чим је војска напустила, онда су се већ појавила униформисана лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ОВК?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да УЧК, ОВК, да, у црним униформама, ишо сам и ја на почетак, нису ме, пошто ја добро знам албански нису ме знали ишо сам доста слободан сам ишо, крето сам се док нису ме ови двоје комшија ухватили и док нису ми скренули пажњу да се пазим ако ме други ухвате, неће да ме пусте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док се Вама то није десило, да ли сте пре тога чули за неке злочине над Србима па да.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: После тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После тога?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: После тога су углавном, после мене, више се то причало да су људе водили по интернату, нису их пустили и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро а кажите ми јел стигао већ КФОР или не?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па КФОР је већ, да, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошао је?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате отприлике кад је почео КФОР да улази?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па не знам, после војске кад се повукла, веома је брзо било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било још тад кад сте Ви киднаповани, јел још била уопшта српске војска?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, не, није била уопште, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми ове комшије тог Синана и овог другог како се зове, нисам запамтила. Како се зове? Познајете од раније?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, овај Синан баш ми је близу мене комшија. Знам и једног и другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поздрављали сте се, знате како му се отац зове?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, да, ми смо баш били онако у нормалним односима, онако нормалним односима, тако да никад нисмо имали лоше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су они били у униформи?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, у цивилу су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И један и други?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су имали оружје неко?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Нисам видео, можда су имали али нисам видео. Код мене нису показали да су имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су примењивали неко насиље? Јел су Вас увлачили у кола или сте?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, не, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су Вам претили нешто?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па кад су пошли колима, тад су ми претили, а иначе док нису пошли колима, каже «Зоки, уђи да те питамо нешто». Пошто ја људе знам, ајде ушао сам као што знам мислим комшије таман посла. И онда кад сам ушао, онда су пошли, одмах су они кренули колима и онда сам ја схватио колико су сати, али касно је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел Вам неко било када рекао тамо док сте били у интернату док Вас нису пустили, због чега су Вас ухапсили, заробили, јел су Вам рекли нешто?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Тражили су наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте их питали како то скупљаш ме на улици тако и водиш? Јел сте то смели да питате?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па нисам, нисам смео, само сам гледао да ли могу живу главу да извучем, то ми је било број један а и онако није имало закона у то време, значи радио је ко је шта је хтео, мени је било само да извучем живу главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А кажите ми тај њихов командант јел сте чули како се зове?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, нисам, само су га представили команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад бисте га описали мислим, јел знате?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Онако са брадицом, суви, високи је био отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сув, висок, са брадицом?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, али представио се да је из Метохије, не знам ког дела тамо, није из Гњилана, него као Дреница не знам одакле, тако су га представили, али не знам одакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био у униформи?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Није, није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имао је ту малу брадицу кажете. Капу неку? Неко обележје УЧК?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, не, у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оружје отворено?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, није оружје имо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наочаре?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Само је имо један пендрек знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наочаре јел носио?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Чули смо за неког, питам Вас за наочаре и за ту браду па не знам лепо обучен, и тако даље, лепо говори српски због тога што смо опис једног таквог команданта чули овде.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Добро мене су, извините госпођо судија, мене су на албанском језику испитивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И так командант на алабанском?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви тако добро знате?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па доста добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Нису, на српском ништа нису ме питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете да командант има тај пендрек какав?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Мислим ако није полицијски, нешто слично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су Вас тукли?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су Вас везивали?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не. Само су ми претили и испитивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћете да ми кажете које претње? За Вас или за неке Ваше чланове породице?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па не, мени су претили, боље дај наоружање да би те пустили ако не, каже нећеш жив изаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су Вам претресали кућу или?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, цепове су ми претресли значи, знам да сам имао једну иконицу, то су ми цепали, ово остало су ми вратили касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су Вас можда псовали из вређали?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, не, само су ме испитивали и претили због наоружања да би им дао наоружање, а у ствари, нисам имо, да сам имо дао би им сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел био позив можда пре тога да Срби предају наоружање значи, не кад је војска изашла па кад кажете да је дошао КФОР почели ти ОВК војници, да ли је можда неки позив јаван био да Срби предају наоружање што имају код куће, чак и ловачко, трофејно и тако.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не сећам се, нисам толико контакта имао тако да не би ни знао. Знам да ја за себе нисам имо наоружање а за остале, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите ми да ли је тај командат, значи Вас испитује само командант јел тако?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да и једна женска је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледала?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Она је улазила, излазила, али ништа само је посматрала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налази та просторија у интернату рецимо у односу на главни улаз? Доле? Горе? Мислим на спрату или?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: На прату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На спрату?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је то?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: То је мала канцеларија, ту су ме увели и ту су ме држали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А та што кажете жена, јел она у униформи?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, она је само улазила и излазила. Није у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули можда њено име?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, не би знао. Знам да је била женска, тако да је она, а ови моје комшије су изашли после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сами Ви са командантом и та жена улази?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се можда сећате како је та жена изгледала?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па не би могло сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми, када сте ту били у интернату, по Вашој процени колико је било, јел било више униформисаних лица ОВК или више цивила?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Више цивила. Понека униформа, али више цивила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели још неког из Гњилана или Вам се чини да то нису били локални?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па нисам смео да, нисам могао да гледам друге, само сам видео масу, али нисам имао у том тренутку, био ми је тај страх у мени присутан да себе спасим, тако да нисам гледао лица, гледао сам ово двоје што ме воде и у њих сам, очи су ми биле у њих упрте. Значи, ону масу сам видео лево-десно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А они мислим ходају онако причају, шта раде?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Као на аутобуској станици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гужва?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, гужва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли су са оружјем или без?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Без.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Нисам видео, само су ми, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само причајте, ја чак и не знам.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Само су ми ове комшије говориле да ћутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас не препознају?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато сте и на албанском говорили?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, ћути, ћути каже, али то ћутање вероватно да ме не препознају ова маса, ако би ме она препознала, не би могли да ме извуку, да ме одбране. Исто и кад сам силазио низ степенице, ћути, док нисам у кола ушао, кад сам ушао у кола, каже «причај сад».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите ми да ли сте можда тада кад сте долазили у интернат видели да на улазу постоји нека као рампа и нека као кућица?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте можда видели на зиду интерната да има велики нацртани знак ОВК?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не сећам се ни тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, шта хоћу још да Вас питам, то је опет везано за, све то значи, пре него што уопште дођемо до те ситуације са Вашим родитељима и са Вашим стрицем, ту у интернату јесте ли чули за те неке злочине који су били над Србима кад сте Ви дошли, јел сте Ви имали коме, кад су Вас вратили кући, јел сте Ви имали коме да одете и да кажете шта Вам се десило?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте смели да одете у КФОР или у неку полицију?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па није, у КФОР сам могао да одем, али нисам имао коме, пошто су били углавном преводиоци Албанци сећам се по томе, знам кад сам тражио сахрану, они су нешто друго преводили значи, нису уопште хтели да преводе, кад је црква интервенисала тад су дозволили пратњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте могли да одете рецимо у тај црквено-народни одбор па да тамо кажете шта Вам се десило?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Мого сам, у црквени да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви пријавили некада то да сте Ви били заробљени па тамо у интернату како овде нама кажете противправно лишени слободе, мучени па пуштени. Е сад, да ли сте Ви то некада неке пријавили?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па у СУП-у јесам, у СУП-у у Врању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је СУП извештен? Кад сте већ дошли у Србију?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па после 99., после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 99. сте пријавили?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Има то стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки позив да се то пријави или сте Ви самоиницијативно отишли и испричали?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Кад су ме за родитеље кад сам дао изјаву, тад сам и за себе исто дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, разумете шта Вас питам? Јел то био неки позив да се то пријављује или сте сами то?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Позив је био за родитеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За родитеље?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта за родитеље позив?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Мислим позив је био да се да извештај како је шта било са родитељима? Шта се десило у Малешу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због тог напада на кућу?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, мислим што су пребијани старци и тад сам дао и за себе исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам да ли сте Ви или неко из Ваше породице сведочили у оном предмету који се водио против Хашима Тачија и давали исказ пред судом, то је онда суд Приштина измештен у Нишу.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте били у суду нити давали исказ?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте чули за неки, пошто кажете ту, јел сте пролазили уопште у том периоду поред солитера?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неки злочин који се догодио људима који су живели у солитеру?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па нисам, нисам. Људи су причали касније да се десило, по подрумима али лично не знам, нисам видео, нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су, ми смо овде чули зато Вас питам.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Чуо сам и ја од људима, али овако да сам нешто боље упознат не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли сте чули причу да су неке две особе бачене кроз прозор солитера на тротоар доле?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неке друге отмице осим овог што се Вама десило?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па били су још неки исто који су претучени, неки исто близу где сам ја становао, биле су још неке особе које су исто претучене и пуштене, али претучени и пуштени, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте чули да је неко убијен?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим ово што кажете да је Ваш стриц од последица преминуо.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А хоћете ли да ми кажете да ли знате можда где је у Гњилану насеље «Бела земља»?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ромско?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, углавном. Има мешано, али углавном почетак је више ромски а касније албански.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да се тамо нешто десило?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте ви били?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не. Док сам био доле, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је било неких упада у то насеље и да су Роми убијани, протеривани, спаљено насеље и тако, то смо ми чули овде.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Знам да, чуо сам да су убијени и протерани а где и како не знам. Мислим, детаље не знам а чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте ту причу да је ОВК улазио тамо?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, ОВК је улазио свуда колко знам ја, свуда су улазили, ја нисам смео ни у село да одем после мог киднаповања из страха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел држао можда ОВК неку базу на станици аутобуској?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не знам. Знам нешто у Малешу моје село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је? То сам хтела следеће да Вас питам, шта је то у Малешеву било?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Знам да их је било нешто у школи, нисам сигуран, али чуо сам да је био тамо неки штаб, нека база њихова како да кажем, тако сам чуо од људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у Гњилану где је био штаб?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па не знам, сем интерната не знам на другом месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте чули у значи, ми смо чули овде да је ранији Дом војске, што је сада ТМК да је тамо била команда ОВК.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Јесте, јесте била и то знам застава је била постављена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Застава? Јел су они ишли слободно са униформама, оружјем, заставама, обележјима кад је дошао КФОР?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, да, ишли су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И са оружјем?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Видео сам људе по улици са оружјем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био полицијски час?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Гњилану? Не?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, тад не. А касније не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А кажите ми када је дошло ово када је био тај напад на Ваше родитеље да ли су то извршили војници или цивили ОВК? Јесу ли били у униформама?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па како су ми родитељи причали, били су и у униформама и у цивилу. Значи и једни и други, али ови што су их тукли углавном цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што су их тукли у цивилу? Јел су били сами?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: А са стране су били неки са оружјем, значи који су посматрали са стране. Ови што су ушли у кућама били су у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су их тукли, мислим јел су Вам рекли чиме су их тукли и којим деловима?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па што су нашли у соби, значи, знам да су мајку су тукли лопатом, значи по лицу, по грудима све је била модра значи, оца су тукли тањирима, јајима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта год нађу у кући?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Шта су нашли од инвентара све, тиме су их тукли, стрица су вукли знам, био је доста непокретан, њега су вукли да баце у бунар, стрину су исто гурали, ударали, значи шта се нашло у кући тиме су их тукли, тим предметима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И сви су дефинитивно били Албанци?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали на албанском?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су им претили? Да ли су им нешто тражили? Да ли су им претили јел тако да се иселе? Јел су тражили нешто Вас или не?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Прво су тражили наоружање и рекли су им сутра ујутру кад дођу у контролу да не нађу никог ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел су то биле неке увреде? Претње да се иде за Србију?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да. Шта ћете ви овде, вама није место овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било могуће за то време, значи док су Вас тамо заробили, пустили, док се њима десило, да се оствари нека комуникација

преко црквеног народног одбора или Ви уопште нисте знали шта је са родитељима?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па, на почетку сам се чуо телефоном док нису везе прекинуте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А онда су укинути телефони?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Су укинули, секли су жицу и онда нисам имао комуникацију са родитељима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су укинули телефоне отприлике? Мислим, ако знате, ако не нема везе.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па једно десет дана пре него то што се десило, десет дана пре него што се то десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можда знате колико је то војника било код Ваших родитеља? Да ли можете да определите? На пример, шта су они рекли 10, 20, колико?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па десетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десетак?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, десетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад у односу на цивиле и на ове војнике?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па не знам, не знам тачно али значи, неки су са стране посматрали са наоружањима а ови што су ушли у кућу они су били без наоружања. Ма мислим није ни требало за старце од 80 година, шта им треба? Ушли су и шта су нашли тиме су их тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су опљачкали нешто?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Ломили су сав инвентар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ломили?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, ломили су. А онда кад су их стрпали у кола тад су почели да износе, тад су почели да износе, шта су мислим видели да је корисно. Баш причали су ми, замрзивач су износили, телевизор из куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли су Ваши родитељи препознали неког?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, они су стари људи тако да обично то могуће неки да је од села, али нисмо толико имали комуникацију са Албанцима да би иког познао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми још. Међу тим људима које сте видели у интернату колико сте могли да гледате, као и када сте се кретали по Гњилану док сте смели да се крећете, да ли сте осим ове двојице комшија видели неке још од познатих људи или да ли сте приметили да има више људи са стране или су то углавном били Гњиланци? Да ли је било оних са стране па онда их разликујете по акценту, одакле се ради, који је то албански.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Ја мислим у униформама што сам видео, то су били Албанци са стране, непознате фаце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они који су били у униформи?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел ту код њих ако сте били у прилици да чујете говор, јел ту разликујете можда по акценту да ли је то Албанац из Албаније или.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, избегавао сам контакт, избегавао сам контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови из Гњилана, они су били.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Староседеоци, значи из Гњилана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, они су били без униформе?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, углавном без униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то у интернату исто?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: По граду, по граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли можда можете да нам кажете какве су повреде добили Ваши родитељи и како сте успели да их збринете исто то и за стрица.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па повреде су биле тешке. Они су све били модри.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По целом телу и по глави и по ногама?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, мајка је била цело лице било модро. Значи, они њу лопатом како су залепили све је било модро, по стомаку све било модро. Леђа све модро. Значи, то је батињање значи са лопатом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел она сама лежала тако и опорављала се? Нисте смели код доктора?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па нисам имао избора, сад нисам смео да се крећем после тога да их водим, мада нисам ни имао где, значи, био сам сам са супругом, значи, нисам знао како да се снађем и шта да радим, значи, сем стрица који је преминуо ови остали су се опоравили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел сте стрица водили у ту амбуланту?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Јесте, у црквену амбуланту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је он имао од повреда?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не би знао, знам да је исто све модар био, добио је неку терапију и онда кад су се те модрице повукле, тад је умро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда је имао неку унутрашњу повреду?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел стриц није имао друге сроднике?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, сем мене и брата не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас и брата. Питам због тога да ли би евентуално његова жена жива?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Није, она је умрла 2003.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми, Ви сте онда после те сахране дошли сви, одселили се јел тако?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, после сахране стрица, стриц је сахрањен 3. септембра, ми смо петог ујутру у 6 сати напустили а пре него, док сам ја чекао трактор, знам људи су се Албанци по 6-7 у групи, кретали, мували су се од улаз до улаз. Док сам ја чекао, гледао сам са терасе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где од улаза до улаза? Ту у згради?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, у згради, од улаза до улаза су се мували и посматрали вероватно где могу да уђу, да разбију, да ураде нешто. Ја у 6 сати, а усто сам још у 5 и онда сам чеко кад ће да стигне трактор да ми пребаце ово намештај, робе што сам имо и гледао сам да не налете баш кад они наиђу да би могло да се иселим, али онда су се, ишли су од један улаз до други, онда су напустили предео зграде и после су тога дошли трактори, па сам ја изнео ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми, јел сте успели да продате имовину?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Само станове. А у Малешево ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Малешево држе, тамо нема Срба јел?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Нема. Само две куће су биле до наше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И раније су биле само две куће јел тако? Само Ви у Малешеву?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је то што сам ја хтела да Вас питам, ја бих Вас замолила сада да погледате, да ми кажете само отприлике колико су се дана опорављали Ваши родитељи, за стрица већ то нећу ни да питам. Значи, колико дана су се они опорављали после тог напада отприлике?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Преко месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко месец дана? Е сад имамо овде неке слике, па ћу прво да Вас замолим да нам на тим сликама покажете ко су, ту мислим да има и Вашег стрица и тако, а затим ћете да погледате слике, има, добили смо фото-албум припадника ОВК, то је наша овај, служба која се бави откривањем ратних злочина нама доставила, неки људи су ухапшени, неким судимо као што видите у одсуству, да ли сте Ви неког од њих видели?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неког од њих видели тад у интернату? На улици у Гњилану? Да ли неког од њих препознајете?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па сем ових што сам навео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да погледате само албум, то је тако па ћемо да констатујемо онда.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да се сведоку показује фото-албум оштећених како би ту показао да ли се на фотографијама налазе можда његов стриц, или родитељи или неко други и да му се показује фото-албум припадника ОВК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми видимо овде на списку да слика Д/VII-66 то је каже Анастасов Иван, ако можете погледајте ту слику да ли је то то.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тако? То је ваш стриц?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, 66, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

За овим сведок-оштећени наводи да је на слици Д/VII-66 његов стриц.

Погледајте те слике, можда познајете још неког.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Овог, њега знам, Јовић, Јовић, како се зваше, био ми је управник на послу, а касније је био у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете како?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Јовић Драган, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Д/VII-?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: 70/1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 70/1 – Јовић Мирко.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, Мирко, Мирко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирко.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, он је био управник, а касније је био заменик, нешто у затвору је био, не знам шта је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он жив, није жив?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошао у Србију, шта је са њим?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Ја колико знам, он је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је убијен?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Мислим, киднапован, киднапован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре или после Вас?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Он се кретао исто када сам ја ишао у цркву, тада смо се виђали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Виђали сте се после ове Ваше отмице?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не сећам се да ли пре или после, али знам да смо се виђали, док га нису киднаповали, виђали смо се у цркви и он је био као заштита Срба нека док га нису киднаповали, а био ми је некада шеф на послу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Ево и овог мислим да познајем дечка, он је исто, мислим да је из Лесковца, да је радио у Гњилане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте нам број доле.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Број, мислим да је, али нисам сигуран, 99/1, мислим да је радио у «Младост».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стевановић Зоран, је ли?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Мислим да је радио у «Младости», ако се не варам, мислим да је киднапован исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је жив, да ли је нађен?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Мислим да није, није нађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нађен?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Није нађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Сем ово двоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате никог?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не знам, не бих био сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада имамо списак овде, не списак, слике припадника ОВК, па ћете да погледате да ли некога ту видите, а ја ћу да Вас питам још, да ли сте Ви чули можда неке крике док сте били у интернату?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неке јауке, неке вапаје за помоћ?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Чуо сам да се причало, али ја нисам чуо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели још некога од цивила Срба везаног, заробљеног, да су долазили тамо?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Док сам ја био, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Констатује се да је сведок након што је погледао фото-албум оштећених, препознао свога стрица и двојицу Срба које познаје онако како је то евидентирано у транскрипту, односно аудио-снимку.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Госпођо судија, ово нису ми познато углавном, можда ово двоје по фаци можда, али нисам сигуран, можда по фаци, али нисам, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам, да ли можда, Ви сада живите у Бујановцу?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте то укључили у то Ваше разматрање?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте укључили то да тамо исто виђате неке Албанце?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па виђам, онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има тамо Албанаца у Бујановцу?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Има тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

За овим на фотографијама припадника ОВК, оштећени наводи да су му познати људи на слици.

Који број?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: 34 и 49, али нисам сигуран, онако можда по фаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

34 и 49 – Ахмет Хасани и Салихи Ељхами, да није сигуран, можда по фаци.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: По фаци су ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам познати сада или из тог доба?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Из тог доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Али нисам сигуран, значи не бих могао да кажем, то је тај и тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из тог доба можда из интерната или са улице?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, са улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са улице, добро. Е сада, оно што је још остало да Вас питам, какав је, да ли се Ви придружујете кривичном гоњењу, да ли имате одштетни захтев?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: За родитеље и стрица, да, а за мене, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада да видимо, да ли неко има нешто да пита овог сведока. Тужилац?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон, микрофон, нека, суд ће рећи сведоку тужиоче. Изволите, само Ви питајте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питању. Са ким сте Ви живели тог лета 1999. године у стану у Гњилану?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Са супругом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, господине ако хоћете, можда сте се уморили, седите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се њој неко зло догодило?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Сем што су једном пуцали близу ње, у моју ташту и у њу што су пуцали, близу куће, значи, не знам ко, значи када су их истерали из куће, друго зло није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кога су истерали из куће?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па моју ташту и супругу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је истерао из куће и када је то било?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па то је било 1999. године исто када, пре мог киднаповања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је била српска војска и полиција или је отишла?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, отишла је, отишла је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, у периоду од одласка српске војске и полиције до 20. јуна?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А где ташта Ваша станује?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: У Бујановцу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где у?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: У Бујановцу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не сада него тада?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Аха, код Дувански комбинат је становала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је супруга одлазила да обиђе мајку?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ове комшије што сте их препознали, што су Вас, кажете, киднаповали, шта су они Вама рекли када сте ушли у кола? Кажете, док нисте ушли у кола, били су пристojни, а када сте ушли у кола, шта су онда рекли?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Онда су одмах кренули, каже, рекли су ми, «да им даш наоружање».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да им даш?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, «дај наоружање».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта су они ту радили, да ли је неко њих ангажовао да Вас доведу или како, откуд они ту?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па ја колико сам чуо, од овог Шемсудина, он је био у тој групи од УЧК у Малешу, значи он је био у овој седмочланој групи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте Ви када су Вас на крају пустили, јесте Ви били љути или сте њима захвални што сте остали живи?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па, немам разлога да им се захваљујем, а мислим, нисам ни љут, могли су да ме и не пусте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово је питање можда, нисам добро поставио, да Вас нису саветовали да ћутите, да нису дошли по Вас, да је неко други?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Можда испало је, испало је и од киднаповања, можда је испало и корисно, да нису ме они киднаповали, киднаповали би ме непознати и онда не би ме ни пустио. Значи, испада да су ме они некако киднаповали и испитивали и на крају, упозорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чему ово објашњење?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви судија забраните питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, забранићу ако наставимо са објашњењима. Како се зове ташта, да видим да није овде на неком списку код нас који је?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај догађај пријављен, не?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па не сећам се, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а како се зове, само презиме, ташта?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Моја, Митковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите тужиоче, да видим да ли је ту можда. Митковић Лазић Душица?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Душица, то ми је супруга, митковић Душица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја имам Митковић-Лазић Душица.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је нека друга.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Митковић Добрила ми је ташта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Саветовали су Вас да не излазите?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, да се пазим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта значи то да се пазите, у Гњилану, ето 1999. године?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: У то време су се кретала доста непозната лица, значи, «ако те неко други ухвати, неће те пустити», то су ми рекли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре Вас суд пита да ли знате за још неки догађај, па Ви сте нешто за један, два случаја описали, али јесте ли Ви то озбиљно схватили?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, схватио сам озбиљно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, колико је било Срба пре рата у Гњилану?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не бих знао тачан број.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не морате у број, него проценат?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не бих знао, не бих.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, колико их сада има?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Сада нешто мало сасвим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је остало после тог лета 1999. године?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па остало је доста мало, мало да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Рома, колико је остало?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Исто, и они мало, сасвим мало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је разлог, то је последње питање, шта је разлог зашто су ти Срби и Роми отишли из Гњилана?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Због безбедности и страха, из страха за живот.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко им је претио?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Од стране Албанаца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, браниоци? Господин, најпре Миловић, бранилац првоокривљеног. Изволите, господине Миловићу.

АДВ.МАРКО МИЛОВИЋ: Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да седнете, немојте да гурате колегу Говедарицу.

АДВ.МАРКО МИЛОВИЋ: Добро, да ли Вам је познато, ко је био у командном саставу ОВК тамо у Гњилану?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, није ми познато.

АДВ.МАРКО МИЛОВИЋ: Да ли знате некога од нижих старешина евентуално?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не бих знао.

АДВ.МАРКО МИЛОВИЋ: И само још једно питање, да ли Вам значи име Фаза, да ли се чуло док сте били тамо на саслушавању или уопште у току Вашег боравка у Гњилану након почетка бомбардовања?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Фаза?

АДВ.МАРКО МИЛОВИЋ: Фаза, да.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Непознато ми је, не, не сећам се, непознато ми је, Фаза, не сећам се тог надимка или имена, већ шта је, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ.МАРКО МИЛОВИЋ: Захваљујем, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ресавац?

АДВ.БОЈАН РЕСАВАЦ: Имам само једно кратко питање, господине Зоране, да ли је Вас неко лично мучио?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не.

АДВ.БОЈАН РЕСАВАЦ: И још једно питање, када су Вам Шемсудин и Синан рекли да се пазите, да ли сте то схватили као добронамерно упозорење или претњу од њихове стране?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Па, мислим пошто овај један је баш близу мене живео, а овај други је имао даље, али мислим да су хтели да ми на неки начин помогну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Браниоци, господине изволите, Константиновић?

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Када сте доведени у интернат, да ли сте осетили неки интензивни мирис тамо или необичан?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да ли сам осетио?

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смрад.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Смрад или неки непријатан мирис?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, не.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Да ли се у близини интерната налази неки пункт КФОР-а можда?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Мислим да је имао неки, али не сећам се тачно, нисам сигуран.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Не знате тачно где?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не знам, мислим негде у близини да је био, али не сећам се тачно, ја мислим мало даље од интерната, али нисам сигуран.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: И још једно питање само, значи, можда ја нисам добро чуо или разумео, оно што су Вама родитељи испричали, људи који су њих претукли, да ли су имали униформе, неки од њих, или нико није имао униформу?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Ови што су их тукли, нико није имао униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А околи су били са?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: А околи је имало.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда видели неке контејнере на путу, на прелазу који води за интернат, мислим контејнере за ђубре?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је близу болница близу интерната?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Није, није, други део је болница, други крај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми, да ли има у интернату неки, поред интерната неки као велики плато, као велико двориште?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Ту је био и стадион близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И стадион?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте можда чули за то да се једнога дана на том стадиону, на игралишту, одвијао неки скуп припадника ОВК и неких придружених чланова, не знам како бих назвала, пред свима да су мучени неки људи?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Чуо сам да је био неки скуп, а друго ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да су неки људи ту убијени, онако за пример?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Нисам чуо, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли још неко нешто да пита?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте чули, да ли знате, шта је било са спомеником цару Лазару?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Знам да су га камионом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како то знате, видели или су Вам причали?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Мислим да сам био у близини, био сам у близини и видео сам, са камионом закачили за главу и оборили су га.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када је то било?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Било је то око мог киднаповања, можда неки дан раније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Мислим да је пре било, колико се сећам мислим да је пре било, нисам сигуран, али знам да су, видео сам када су споменик вукли, био сам удаљен, али видео сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када су Вам одвели стрица.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Први пут сам видео, други пут нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте стрица мајку, стринину, оца одвели у амбуланту у цркви, да ли је тамо народ, неко то причао, да ли је то био појединачни случај то што се Вама десило, Вашој породици?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, не, имали су и други случајеви, имали су, свако је имао своје муке, из више страна ту се гомилало, како да кажем, ту људи су се ту сливали са свих страна, сваки је долазио са својим проблемима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А какви су то проблеми били?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Исто притисци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Притисци или као што је притисак на Вас када су Вам рекли да не долазите више и да се чувате, или притисци што су их претукли или притисци што су некога убили?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Притисци што су претукли или притисци што су некога убили?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Притисци што су претукли и што су неком нешто запретили и тако, притисци, из Гњилана исто доста притисци. Колико се сећам, људи су долазили и углавном су се жалили на проблеме.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било у Гњилану Срба из осталих делова Косова?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Мислите Срба?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, то је близу границе да ли су пролазили?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Јесте, сећам се, људи су пролазили масовно колима, мислим, тракторима, пролазили су после војске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су остајали неки код рођака можда у Гњилану?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не, у Гњилану не, само су пролазили, то сам видео како људи пролазе тракторима, приколицама, то је било масовно, значи колоне и чуо сам повици, галаме, драње, псовање и тако, пошто тераса ми је била према улици, тако да сам гледао те ствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте шта се десило оцу, мајци и стрицу, али нешто стрину нисте помињали мого.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: И њу су пребили као и остале, и њу су исто тукли, сви редом су тукли, неко више, неко мање, пошто је она била у доста лошем стању, њу су више, можда више гурали, ударали, док мислим, мајку и стрица највише су они поднели, пошто њену мајку су лопатом, а овим осталима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Помињали сте за те преводиоце Албанце, то је разлог што се нисте обратили КФОР-у, кажете, јер нису, Ви сте рекли, «они нису преводили оно што смо ми говорили».

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете то да нам објасните.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Знам када сам пријавио случај за моје родитеље, била је једна Српкиња преводилац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се звала?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не могу тачно да се сетим имена, после знам да је напустила касније. Мислим да је живела у солитеру, мислим да је живела у солитеру. Она је први пут, када сам пријавио, она је преводила, а касније када сам отишао по други пут, не знам шта, нешто, неко други се појавио и нисам хтео да дам, био је Албанац, нисам хтео да дам, мислим да кажем шта сам имао. Тражио сам Јелену, да ли је Јелена, на «Ј» је почињало име, мислим, колико се сећам. Тражио сам њу, али они су рекли да не могу да бирам, него они кога ми дају за преводиоца и онда сам одустао, не знам шта је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам значи нешто Трумпић Драгана?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: На «Ј» мислим име да је почињало, али нисам сигуран, ипак је једанаест година прошло, то је временски период.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ми нисте објаснили, кажете, када сте интервенисали да се обезбеди сахрана, да сте тада помињали да је неко нешто погрешно преводио намерно, ја сам то тако разумео.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то погрешно преводио?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: То су погрешно преводили преводиоци, мало су били Срби, више су били Албанци, појединци су били Срби.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте Ви то закључили?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Зато што су се они сасвим другачије понашао КФОР када они преводе, неозбиљно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знам, али не преводе они Американцима на албанском.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: На енглески, а ја енглески не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате енглески?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато Вас питам, како Ви знате да су они погрешно преводили?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Зато што нису обраћали пажњу уопште, сасвим неку другу причу причају, док Србин када преводи, онда су били озбиљнији, одмах су стајали

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да кажете?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колики су Вам трошкови за данашњи долазак?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: За пут?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: 3.200,00 само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 3,200,00?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок на име трошкова за данашњи долазак тражи 3.200,00 динара, што му суд досуђује на терет буџетских средстава и биће му исплаћено на руке.

Сада ће Вам исплатити то у Служби за помоћ и подршку сведоцима, Ви можете да идете. Укључите микрофон, нисам Вас чула без микрофона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Долазили су људи из комшилука, па сте им дупло више додељивали, што за превоз, што за хранарину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражили су, господине Анастасов, да ли су Вас овде у Служби за помоћ и подршку понудили да једете?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да пијете?

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, Служба за помоћ и подршку сведоцима обезбеђује овде доручак и ручак и освежење за сведока. Изволите

господине, сада можете ићи, добићете новац, да ручате, да се ту освежите и тако даље.

СВЕДОК ЗОРАН АНАСТАСОВ: Довиђења, пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Господо браниоци, тужиоче, да ли можемо да се договоримо да ове фотоалбуме дамо, дакле нашим сведоцима овде да их гледају, пре него што дођу, да бисмо на тај начин скратили време испитивања, значи да пошаљемо у Службу за помоћ и подршку заједно са стручним сарадником суда, ако се слажете, ако се не слажете ништа? Изволите господине Ресавац.

АДВ.БОЈАН РЕСАВАЦ: Слажем се, нисам само за то устао, да ли постоји могућност, пошто су већ извађене те фотографије, нисам хтео малопре да интервенишем да стварно не бих испао као заступник једног колеге. Мислим да је и ово можда боље решење и да им се не каже унапред, ево сада фотоалбум припадника ОВК, ја бих замолио ако могу те слике да се измешају да они добро погледају, па да кажу број слике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они гледају само своје сроднике или себе, тако да.

АДВ.БОЈАН РЕСАВАЦ: Мислим управо малопре што је господин Зоран рекао за она два лица која зна однекуда, мисли да зна, није сигуран, али ипак он је тада добио тај други албум где је сугерисано да су то припадници ОВК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.БОЈАН РЕСАВАЦ: Па сада можда људе зна из кафића, али може да се створи утисак, немам ништа против да им се слике дају тамо да погледају, управо ако могу да се измешају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, браниоци? Да дамо горе да погледају и да тако скратимо?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја имам други предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да им се покажу слике припадника ОВК, не морате да кажете ни ко су ни шта су, али да би скратили ово друго, сада можда није добро да му кажете, ово је ваш стриц, него да му покажете фотографију, па нека он каже ко је тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо и да радимо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, без имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако смо и показали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало сте другачије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало смо пожурили да скратимо, иначе мораћемо да шаљемо истражном судији да обавља истражне радње са којима само ушли у претрес, сада то у истрази није обављено.

За овим се налаже да се сведоцима и оштећенима у Служби покажу фотоалбуми и да они на посебан папир упишу број слике на којој препознају некога и да на тај начин касније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија мој је предлог да се покажу само слике оштећених, а не слике ОВК, мислим ако су слике припадника ОВК, то је важно да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

И на тај начин касније дају исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овим тужилац шта предлаже?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нека погледају оштећене у служби, али мислим да је важно да припаднике ОВК гледају у суду, овде пред нама свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред нама?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пред нама да ми видимо ту реакцију, као што смо видели мало пре реакцију. Он је од оних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда не тужиоче, или ће гледати све овде јер браниоци траже да буде помешано или ће гледати тамо и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Један бранилац тражи да буде помешано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, они се сви слажу.

АДВ.БОЈАН РЕСАВАЦ: Не, ја се противим управо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда нећемо гледати, завршили смо. Позовите молим вас сведока Васић Драгишу. Ако има договора око тога, ако не гледаћемо овде, саслушаваћемо тако и после ћемо истражном судији нешто што у истрази није урађено са чим смо ушли у једна крајње озбиљан предмет, триста и нешто, двеста и нешто оштећених, двеста и нешто оштећених које онда питамо и за ове ствари које нису описане у оптужници.

АДВ.БОЈАН РЕСАВАЦ: Ја се извињавам

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Ресавац.

АДВ.БОЈАН РЕСАВАЦ: Док не дође сведок, ја бих замолио, ја би за 15-так минута морао да напустим суђење због, па ће колега да ме мења, због једног суђења преко пута па ћу се вратити ако дозвољавате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Важи, ионако ћемо после ових сведока правити неку паузу. Добар дан, изволите приђите овде, микрофон вам је укључен, седите ако хоћете, ако вам је тако удобније, седите.

Констатујем да је приступио сведок Васић Драгиша.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам се зове отац?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Димитрије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте рођени?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: 26.01.1954. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У Гњилану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште сада, Параћин је ли тако?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажите ми Ваше занимање?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Домар. Радио сам у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте запослени? Ништа, то је довољно.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па да у радном односу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите сада да бисте били ближе микрофону. Да Вам кажем да смо Вас позвали као сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, требате да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питања која би Вас и вама блиске сроднике изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу и сада морам да Вас замолим, ту је испред Вас један папир са текстом заклетве да то прочитате и онда ћемо даље да кренемо на оно што Вам се десило.

Сведок упозорен, опоменут након што је положио заклетву исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, мислим ја разумем да сте чекали и сувише, немојте уопште да сте нешто узбуђени, значи направићемо паузу ако хоћете да се одморите, ништа није страшно. Прочитајте ту заклетву и онако ћемо да видимо онда у најкраћим цртама шта је ту било.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да прочитам заклетву?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли видите?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да прочитам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам, немојте да уопште немојте да устајете, сем ако вама није удобније да стојите, ако Вам је згодније да стојите стојте, ако вам је згодније да седите, Ви седите, како год хоћете. Нисмо сад ни ми правили паузу пошто рачунам да путујете у Параћин и тако, а требало би овде да нам кажете шта се то Вама десило у Гњилану, јер наша евиденција и оптужница против неких људи који још увек нису лишени слободе каже да сте Ви противправно лишени слободе, мучени, затим пуштени тада у лето у Гњилану. Јесте Ви некада давали изјаву у неком поступку?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, до сад не, осим у црквеној, оно што нам се издешавало у цркви смо обично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У црквеном одбору?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, да, пријављивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте пријавили полицији?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па дошао је, из КФОР-а су дошли на увид кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из КФОР-а, тада када вам се десило?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, на увид кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте некада пријавили када сте дошли у Србију, некој полицији, оној гњиланској?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не у Србији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте давали изјаву у поступку у суду у Нишу или тако негде, да ли Вас је неки истражни судија испитивао?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, не, осим штампе што је писала тада и књига која је издата оних киндапованих и пребијаних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је писала штампа?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па штампа је писала рецимо, ја сам био код ћерке у Нишу и по повратку у Врање сазнам из штампе да ми је отац био нападнут кући, пребијен, премлаћен, опљачкана кућа и све остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: То је јуна месеца било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуна?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, у књизи све садржи који су пребијани и који су оно што се каже опљачкани и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате можда две те књиге, једну и за нас?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, нажалост једну и то сам узео од пријатеља у Параћину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Где је издата књига киндапованих и плљачканих, убијених и све остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да нам прочитате ко је издао ту књигу и које године, па ћемо пробати да је нађемо.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па када би могао неко други да то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте да видим ја, немате наочаре.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Мало сам и узбуђен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте. Кажите ми јесте ли Ви можда били заробљени?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Јесам у два наврата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, тада 1999. године?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, 1999.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кажите када?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У јуну месецу, па датума се баш не сећам, тада сам кући био када су долазили за оружје, претили нам, онда сам био мало пребијен, што се каже мало пребијен за почетак тако и онда сам пристао на оно што су хтели, тражили су оружје, што сам морао исто дати оружје. Они су ми издали потврду за одузето оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћете нам дати исто да видимо, па ћемо све да копирамо. Добро, то је 26.06. то је све исти дан када су вас.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: И после ме оставили ме на миру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тада када су Вас киндаповали и тукли?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Узели Вам оружје?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте имали, револвер или пиштољ?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па имао сам ја задужење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пушке?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутоматску пушку?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, ову како се каже «паповка» или шта, да и предао сам исто очев пиштољ ТТ-јац, значи родитељ мој отац, који је имао са дозволом све то, то сам морао да предам и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Вас водили негде или не?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, тада не. Кући не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово када је узето оружје, тада Вас нису нигде водили?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него шта се ту дешавало?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Само су узели оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то, мислим знате где сте живели, почните од тога, значи где Вам је отприлике кућа у Гњилану, када се то десило, ујутру, увече и тако, колико њих је дошло, је ли униформу имају или немају?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Дошли су њих, у Гњилану живим да у улици Поповица, сада је другачији назив то, и њих су тројица дошли. Тај главни који је био, био је зет ја га знам, познајем да, сада не могу да се сетим имена, али је био зет у комшилуку ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли гњиланац или не?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па виђао сам га пошто је зет гњилански био, он је био у Гњилану малтене, што се каже, у граду се много тога

догађало тако да је био присутан и у Гњилану, а да ли је са села негде да ли је, не бих могао да кажем, али знам да је био гњилански зет у комшилуку ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Незнате ни надимак?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не бих могао надимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате годиште можда?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Сећам се човека, би га препознао али име му не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А годиште његово, например колико је имао година тада?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Он је рецимо, можда има сада 45-50 година, више нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Сада рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Имао је црни брчки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Црне брчиће?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ето, опишите како је изгледао и где се мислим, коју породицу је оженио?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па његов му је таст радио у комунално предузеће му је радио његов таст, па из неких не знам њихових разлога тамо се међусобно поубијали, значи таст му је убијен и то колико знам да је он зет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се презивају таст, мислим то, не знате ни то?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ко би се сетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде опишите нам га још како је изгледао?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ко би се сетио после 11 година његов таст ми је копао бунар, што се каже, са његовом браћом, али сада човека не могу да се сетим имена његовог. Рецимо кућу му знам све то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тај зет.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: На стотинак метара од моје куће, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тај зет значи који је кажете тада имао једно 35 година је ли тако?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па имао је 35 година, био је лепушкаст дечко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим је ли висок, низак, разумете?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Моје висине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Курпулентан?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Моје висине, црне косе, црни брчки имао, плаву кошуљу, он је дошао тада са «заставом 101» без регистарских таблица, тројица су њих били, са њима је биле су још две девојке да их

назовем, које су ме изненадиле овако доста лепушкасте, згодне, фине, што је рецимо мало било зачуђујуће за то време видети тако да кажем у тренду женску, лепо обучену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није у униформи?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови мушкарци, је ли у униформи?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико, сви у цивилу?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У цивилу су били. Од куће до куће у нашој улици су ишли и тражили оружје. И представио се као командант УЧК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај комшија, зет?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Тај главни, тај комшија, зет, нашег комшије зет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када је то било, у које доба дана на пример?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: То је било око ту 12 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу имали оружје?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу претресали кућу?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Они би претресли кућу да нисам им дао оружје, тако су рекли дај оружје што имаш, да не би га ми тражили да не би ми претресали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ко вам је дао потврду?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је дао потврду, ту на лицу места?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, да, на лицу места ми је издао потврду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са печатом?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, да, управо тако, његовим потписом и све остало, то ми дао, и представио се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови други?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ко главни УЧК, ко командант УЧК, а после сам сазнао из штампе поготово рецимо ова група која је нека ухапшена или пак, једног сам препознао на слици из штампе, и приликом хапшења јер ја сам радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На телевизији кад сте гледали хапшење, Ви сте препознали некога?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не да сам ја гледао хапшење, него у штампи када су нека група ухапшена, ја сам препознао на слици у штампи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У штампи су значи објављене слике?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сlike су објављене у штампи, њихове?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, приликом хапшења у штампи је чини ми се слика је објављена, хапшење и доле у том делу Прешева или Бујановца, који су ухапшени група, препознао сам ја једнога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог доба да је био у Гњилану, из тог доба да је био у Гњилану?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: И хоћу да кажем да оно што сам прочитао, онда сам радио као домар у Дому ученика у Гњилану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте у Интернату били домар?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да. Познајем све просторије, познајем доле и оно описивање како су мучили рецимо жртве доле у просторијама где је котао, где је све то. То ми је све познато те просторије, читави дом ми је познат ко домар јер ја сам радио на одржавању. И онда кажем на основу свега тога што сам прочитао и погледао слике у штампи када је изашло у штампи слика, препознао сам једног господина да кажем који је био веома проблематичан и у мирније време у Гњилану, који је био склон експлоатацији, проблемима и свему томе. Е сада штампу немам да бих рекао из тог времена када је та група ухапшена, да овог препознајем, овог поред мене, одмах би га препознао, рекао би овог човека који је ухапшен у тој групи препознајем. Касније се у штампи образлагало и писало да та група је чинила највеће зла дела управо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите сада то. Значи сада то сада нећемо да причамо, сада Ви прво нама, после ћемо да пређемо на штампу, сада Ви нама прво треба да кажете овог 26. значи они долазе 26. јуна, они долазе код Вас у кућу, узимају оружје, да ли сте Ви или неко други добили неке батине, претње?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Батине сам добио ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упозорење да одете, да напустите Косово и тако?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Батине сам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Упозорење да напустим није ми ништа речено попут тога бежи, напуштај, нећемо овде да те видимо иди за Србију, тога није било. Значи њима је био циљ да само, мислим тај по мом схватању, та је група била само одређена за прикупљање оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Што су и остварили свој циљ, претивши нормално уколико не предаш оружје, ми ћемо претрести уколико не будемо нашли оружје, уколико будемо нашли оружје, а га ниси предао, онда зна се шта те чека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме су Вас тукли?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Рукама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рукама?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Рукама да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали нешто, палицу неку, неко оружје и тако?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, потпуно су у цивилу били, оне две женске су биле потпуно у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био са Вама тада у кући?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Био сам ја, комшија који је ту био са њима, који је имао ту улогу, «Драгане боље дај оружје то оно, мање ће проблема бити», неће бити проблема у том смислу, што сам га ја онако добронамерно схватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Комшија Србин или комшија Албанац?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, Албанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Албанац је ли тако, како се он зове?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Албанац додуше о коме могу рећи све најбоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како се зове он?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Иљуш, Иљуш и Зија, поготово овај други Зија који је био са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи двојица комшија су са овом тројицом и са те две жене?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, један комшија, казујем двојица која су ми помагала за сво време. Овај Зија је био са њима, Зија је био са њима који је утицао позитивно на мој пристанак, што сам пристао и касније се стварно оно што се каже нисам имао неких проблема на основу његовог вероватно утицаја предао оружје у том смислу као оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била Ваша жена ту?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, отац и жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши отац и жена, да ли су њих тукли или претили или мучили?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, не, то је касније уследило оца кад су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте Ви некада противправно лишени слободе, мучени, затворени, пуштени?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу Вас водили можда у Интернат, у Малишево, негде?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не у Малишево но у, стаде ми мозак, у Добрчане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Тада су ме баш оно што се каже, јула, јула месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1999. године?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то било?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Кренули смо са супругом, узели ствари за децу у Јагодину да однесемо, пошто су ми деца била у Јагодини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Кренуо колима и то сам кренуо службеним колима које сам из Дома ученика «Рено 25» и у Добрчану сада ако желите да опишем све како се догодило. На улазу у Добрчану био је «Југић» испред мене, а испред «Југића» трактор, а ја сам био иза «Југића» као трећи. «Југић» је обишао трактор, ја сам већ дошао на једно рецимо 10-так метара, 15 до трактора и трактор је одједанпут стао, из трактора су изашли двојица испред, то је било можда 10-так километара на сат, ишло се споро, улаз у Добрчане. Онда су излетела одоздо са пута још тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи или у цивилу?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, све у цивилу то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ознакама?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Имали су маске на себи, капуљаче, и двојица су били наоружани са пиштољима, значи не дуге цеви, само са пиштољима. И одатле ми станемо, нема куд и они нас извуку и мене и супругу из возила, одмах са леве стране горе код, има једна црквица, али од црквице још напред пре него што се уђе у Добрчане једно рецимо стотинак метара, онда нас горе брдо, ишли смо једно па скоро до брда, да не кажем још стотинак метара, е онда то је било и дан данас последице имам рецимо овде испод ребра када удахнем осећам болове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Вас и супругу су тако?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, са супругом заједно смо горе били, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу тукли и њу?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, њу ништа нису омели, ништа нису дирали. Само мене је један ударио боксом у леву, тј. десној мојој страни, а исти тај говоримо колега, у том смислу ударио још једанпут, е и он ме удари коленом како је до мене био, удари ме коленом овде у ребро исто у ребро и то је било све. И сада каже, добро ту је било претњи, шта то у том смислу то, али дижите горе руке докле год не свирнемо, не чујете звук свирања, вероватно је неко имао, зна да свира са прстом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звижди, добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не окрећите се, да. И супруга није додуше дигла руку, само сам ја дизао руку тако окренут леђима према доле путу асфалту и он је свирнуо неко време а ја сам мислио да ће сада по повратку

када су се враћали према возилу да упере рецимо оружје, да нас ту једноставно ликвидира, то се догодило није сва срећа, отишли су доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је то трајало?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па то је трајало можда једно непуних 10-так минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И тада јесте ли Ви добили кажете те повреде што Вас и сада боли када удахнете?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Јесте, то. Да не кажем када имам неки проблем, или када искрсне неки проблем и када треба да решавам неки проблем где је, једноставно када се изнервирам осећам ту бол.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу вам претили они тада нешто кад су вас то извели из кола и тако?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, ништа ми нису, значи имали су за циљ да узму возило са пиштољима нормално извели су нас горе на пут и изнад пута, једно одређено време остварили су свој циљ који су остварили, сишли доле и са возилом су ушли у село и побегли. И ми смо са супругом онда полако доле сишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спустили?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да. И наиђе један «Фића» из Косовске Витине по имену Микан, Миливоје, тако нешто који је препознао супругу пошто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и тако вас повезао?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да. Да, пошто је она.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећем сада. Да. Знате шта ме више интересује, више ме много интересује како је Ваш отац то настрадао, како се он зове Васић Божић, је ли то Ваш отац?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Димитрије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваш је отац Васић Димитрије, то чак овде и немамо евидентирано да се то десило. Шта се то њему десило?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Е да вам сад испричам нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви то нисте видели је ли?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, то сам сазнао у штампи где је писало да ли у «Експрес» да ли «Пресу» у Врању, да је Васић Димитрије, улица та и та, нападнут и пребијен и да је смештен у црквеној, збринут у цркви где смо имали, где је тада био шатор где су збрињавали те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, је ли то било у јуну, јулу када?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У јулу. То је било у јулу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ја из штампе сазнам у Врању, по повратку из Ниша, ја ти сазнам у штампи и дођем кући, стварно шта да видиш отац не може да говори и чудно је пре пар дана, нема недељу дана како је, он је 85-годишњи човек који је стар, болестан и то га прати, ја сам доле у

дневној соби, он је изашао из своје собе и мени говори «ето ту, ту» овако руком показује, значи овде у Параћину сада показује, «ту су двојица терориста Драгане убијени, убијени» тако он говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта он каже ко је њега то напао, како је то било?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па не знамо да ли, вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам он причао то нешто?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Он прича сада мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сада, него онда је ли Вам причао, знате, онда, раније је ли Вам причао шта му се десило?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па ето десило му се да је нападнут, да је опљачкан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, на улици или у кући? На улици или у кући?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, не, кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кући?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У кући да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упао неко у кућу?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У кући, захваљујући Зији комшији, комшији ту одмах међаш до мене, захваљујући њему, јер ја када сам кренуо за Ниш рекао сам му и човек је на то пристао, Зијо реко молим те припази на оца, припази то оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и шта је било онда са тим нападом на оца?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Нису га киндаповали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Него су га пребили и вероватно би га можда и убили да, захваљујући Албанцу који је комшија до мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Зија?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, Зија који га је спасао рекавши, како ми је он онда пренео, каже Драгане молио сам ги ко бога, клео то оно да га оставе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао повреде тешке чим је ишао у црквени одбор?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Имао је, и дан данас управо ово причам када говори пре пар дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта му је било повређено?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па било му је као прво очи и човек је и друго не чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По глави је имао повреде?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: По леђима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По леђима?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Јер су га столицом, столицом су га тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тукли су га столицом по леђима, добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Јер када су отишли да узму замрзивач, да извуку, тада се он супроставио и они су га столицом тукли. Тада су узели телевизор, телефон, онда су узели ресивер и музички стуб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је он рекао или комшија да ли су то били људи у униформама или у цивилу који су дошли?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, у цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Како ми је комшија пренео, у цивилу, али захваљујући њему и онда друге приче рецимо на Србе ту у комшилуку, захваљујући њему он је остао жив и нису га оно што каже докрајчили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да Вас питам још нешто јесте Ви били можда војно ангажовани током бомбардовања?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мобилисани пре тога?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажите ми још да ли пошто познајете ту ситуацију у Гњилану, да ли је био негде штаб ОВК или када је значи када је изашла српска војска, престало бомбардовање и то?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Био је нажалост у Дому ученика у Гњилану, где сам радио као домар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Интернату?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, у Интернату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ту је штаб био?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или ОВК?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Баш је штаб био, ако ми се овај представио за оружје који је дошао, који је рекао командант сам, командант сам УЧК, тим речима, е сада да ли је стварно био у Дому или у Дом ЈНА, у згради Дома ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас ја питам где је био, знате.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Јер знам, сећам се када сам изашао да су се ту лепршале заставе, да су униформисана лица била УЧК, улазила, излазила, тога се добро сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У Дом ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Дом ЈНА?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је била застава?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Значи било оно што се каже репрезентативно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: На отвореном простору малтене у центру града где се виоре заставе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, разумем Вас.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: И у том смислу. Овамо ова злодела су чинила, сада онда је то било итекако згодно мало на периферији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, опишите нам како су они били углавном обучени, је ли било више униформисаних или више оних у цивилу, јесте ли Ви то виђали у Дому ЈНА или ту ако сте се шетали или?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па ја после ових догађаја мало сам излазио у град, нисам смео да излазим у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После овог оружја?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, после овог оружја и ове туче коју смо, ово са возилом се догодило у Добрчану. Али у комшилуку у мојој улици што се могло приметити, сва су се мала деца малтене која су проходала, родитељи њихови су их облачили у униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформе.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ево то вам говори све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада је било модерно да.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, то вам говори све а можете замислити у граду оно кажем када сам излазио већ коначно када сам оно продао пошто зашто само да извучем главу, е онда сам видео праву слику у центру града шта се дешавало. Може се рећи да је то било преплављено у униформи, поготово у том делу преко пута градске апотеке и Дом ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли чули да се десило за неки злочин који се десио Србима?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па рецимо мој је пријатељ од старије ћерке настрадао код робне куће су га ту киндаповали и одвезли и ликвидирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да нам кажете како се зове?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо да ли га имамо ту.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Симоновић, има га ту у књизи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није Сениша?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: И брат од тетке супрузи мојој, Чедомир Ковачевић, он је радио исто у школи као секретар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас да није Симоновић Сениша?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Сениша, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сениша, то Вам је пријатељ?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, мој пријатељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Углавном пред робном кућом ту је киндапован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је убијен код робне куће?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: И вероватно у Малишево ликвидиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што кажете вероватно у Малишеву? Шта је било у Малишеву?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па шта знам, ми у Гњилану који смо живели ми смо највише смо сматрали и имали тако неке из прича да је у Малишеву се догађају ствари које су те нажалост најгрозније где су обично тамо их воде тамо их ликвидирају и тамо их муче, ако их пусте пустиће их из Малишева, ако буде ликвидиран биће то у Малишеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли се причало нешто за Угљаре, за Интернат, за насеље Гавран?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: За Интернат све се догађало по доласку КФОР-а, значи малтене сва, ја сам био до задњег дана на радном месту у Интернату и када је КФОР дошао првога дана, када је ушао у град и све остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то дан био на пример ако се сећате?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па шта ја знам, 10. или 11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 10. јун?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Колико би то могао, да у том смислу кажем ја до задњег дана сам био, ето излазећи са службено возило, још када сам излазио са службено возило био сам принуђен да отворим сва врата, сам са био, «Рено» упадљиво возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, него мислим шта је било у Интернату, разумете док је било бомбардовање, шта је било док је било бомбардовање?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Било је у Интернату код педагошке школе, то је удаљеност од Интерната једно педесетак, сто метара, бомба која није експлодирала значи пала је бомба у школском центру што се каже, забила се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, значи ко је био смештен у Интернату за време бомбардовања?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ту је било смештено техничко војно лице, да кажемо интендантске, интендант у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била војска или полиција или избеглице, је ли ме разумете војска, полиција или избеглице, ко је био у Интернату током бомбардовања?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Сад ћу вам рећи, избеглице смо имали из Хрватске и Босне, 140 избеглица у Интернату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Интернату?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на ком спрату?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Онда за време. Она је на приземљу била цео један павиљон са избеглицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Почетком бомбардовања, за време бомбардовања дошла су, војска је дошла ова техничка да кажем, ту су се купали у том смислу и пресвлагали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска је користила такође Интернат?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Јесте, за те сврхе да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који спрат, који спрат?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У првом спрату је било доле, да. Значи за купање, прање и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а после бомбардовања, ту је ушао ко? Када сте ви отишли 11. јуна?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: После бомбардовања је друга војска, УЧК.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: УЧК?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А КФОР?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: КФОР-а није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас је контролисао тако да отворите врата, што кажете службеног возила?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Нико ме тада, ја сам задњи моменат пре него што су дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте побегли?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Побегли, једноставно прошао кроз град, оно расуло, овамо се из Витине или из Урошевца повлаче, из Призрена пролазе колоне, Албанци са стране гађају их, малтретирају, возила она албанаца где пркосе са заставом, ја у њиховој колони где исто машући изигравајући Албанце и тако сам прошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И онда шта Ви то знате о Интернату, шта Вас је то асоцирало, натписи у штампи?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: О Интернату знам само оно, видео ништа нисам само преко штампе, да је у Интернату, ту је мучени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то нам немојте причати шта пише у новинама, то смо и ми читали, него да ли се Ви сећате је ли тамо била војска, је ли била нека рампа на улазу у Интернат?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, рампе није било, само капија. Мислим док смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте били ви, док је било нормално?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, док смо били, била је капија нормално, никакве рампе ништа није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била нека као кућица у којој је могао неки као чувар да се смести?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, на улазу никакве кућице није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли Интернату припада неко двориште или стадион или како?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, велико двориште, стадион не припада, стадион је испод Интерната.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажите ми да ли сте Ви чули овако за неке злочине над Србима не ово за Симоновић Синишу, него овако да се нешто десило?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па чуо сам за овог Драгана из Шилова да је у Интернату он ту ликвидиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јаћимовића?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Јаћимовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Уствари он је отишао у Интернату по своје возило мислећи да ће да му врате возило, у том смислу, и од тада се више није вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам да ли знате где је солитер у Гњилану?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Солитер у Гњилану?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је неко бачен кроз прозор солитера, на тротоар, две неке особе, такву причу?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали потребе да идете на аутобуску станицу или да пролазите поред ње?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, ја сам био малтене у изолацији, та два излаза која сам начинио и то ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам није близу аутобуска станица?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па није ни далеко, али сам грозне ствари чуо и ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За аутобуску станицу?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да су били да кажем ухваћени људи где су киндаповани, где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то опет ОВК, је ли тако?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На станици?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да. То сам чуо кажем ти у самој мојој улици, то су људи који су чули, али ипак били близу или били у граду па су чули то, а иначе ништа лично нисам нити видео нити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте чули да је био неки скуп ОВК у том дворишту које је припадало Интернату, где су две особе убијене примера ради?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули? Не ово из штампе, пазите Ви сте читали што је било у штампи.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, не из штампе, него преко пута Интерната где су један брачни пар заклани, пре него што је можда и КФОР ушао, брачни пар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклан брачни пар?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, брачни пар заклани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Прек пута Интерната.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кући некој или не?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У кући да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви мислите, сад ћу да Вас питам на ове.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: На С презиме, два сина има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви мислите на само да видим Верица је жена, а он.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Он је столар био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви на столара мислите?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, не, он је столар био по занимању, а реците ми име одмах ћу вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сада покушавам да нађем на Благоја и Верицу?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Благоје и Верица, јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам не за Благоја и Верицу, ја Вас питам да ли сте чули да значи су ту у дворишту као две особе ликвидиране пред припадницима ОКВ примера ради?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте чули, али не да сте читали у новинама.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не да сам читао у новине, него да се ту на њима иживљавали и да се ту над њима малтене били разапени не знам чиме беше, возилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је то рекао?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: То сам чуо од, у ствари не чуо него то сам од мог директора лично он је ишао, ту ми је причу испричао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је то испричао?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: То ми је испричао јула месеца, да ли августа, не сећам се када сам се видео у Нишу са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада 1999. Вам то испричао Ваш директор?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове директор?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Добривоје Туњаковић, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где он сада живи?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У Нишу, он да ли је сада умро чини ми се да је умро, син му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сад је умро?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да. Директор, он је директор био Дома ученика у Гњилану?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Директор Дома?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам он каже?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па кажем онако смо причали попричали смо се, видели смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, шта Вам је рекао за то?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да је ту ето у том, видиш ли Драгане, чујеш ли шта се догодило у нашем Интернату да су ту једно лице да ли двоје били разапети, мучени да ли возилом да ли сајлама неким, не знам у том смислу тако смо мало разговарали, ко што се каже, ја његов радник, он мој претпостављени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да Вас питам да ли сте чули за отмицу неке две жене осим из штампе? Да ли сте овако чули тада док сте били у Гњилану, не из штампе значи молим Вас значи да заборавите ако некако можете да раздвојите те две ствари?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Много се тога чуло рецимо две жене према текстилном комбинату тамо то је насеље испод дуванског комбината где су настрадале неке жене, па неки судија бивши у том смислу, кажем то су оно више да кажем приче када је човек у изолацији па се на тренутак види са неким то оно или тако могу да опишем јер сам ето много тога чуо и познавао људе, рецимо попут овог Драгана Арсића, његова супруга је радила са мном док сам радио у текстилном комбинату, Драган Арсић, за његово, знам њену муку, за његово киндаповање и ликвидацију где је убијен, да ли у Малишеву, да ли у Дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кажите ми.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Онда за Драгана Цветковића где је и он киндапован, па пребијен поново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо углавном њих све и звали, имамо намеру да зовемо. А сада ми кажите везано за ово код вас, ово што се вама десило, да ли Ви се придружујете кривичном гоњењу и имате одштетни захтев?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па како да вам кажем ја, остајем при томе и све то оно ја би се најрадије придружио том гоњењу, ја кад бих ја не могу да се сетим имена тог младића из комшилука, а његов је отац изузетно мој

добар пријатељ, али то дете што нам је зла нанело у нашој улици, његов син то је богу тешко. Он је палио куће, тукао старије особе, бомбе бацао, пљачкао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он био припадник ОВК или овако само неки младић који је онако разуларен?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Овако оно што се каже бандитски, није био униформисан, али је водио групу тих младића од 18 до 20 година где нам је задао велике муке, веће него што је можда и сви остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неке.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Претили телефоном, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули за неке злочине у насељу Бела земља?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Исто ко ове приче које сам чуо, тако сам и чуо рецимо, ево што је најгоре ево кад су прослављали рецимо у улици Поповица, када су ишли на Поповици горе прослављали су нешто, е тада сам видео код овог који нам је узимао оружје да он вози возило «рено 25» на прослави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да је сведок предао.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Супруга зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да констатујем.

Две потврде које су му дате 26.06.1999. године, о предаји оружја, па се налаже служби суда да копира ове потврде и сведоку врати оригинале и за овим сведок на увид доставља суду примерак косовког часописа за литературу и збивања, Литерарни отисак «Гњилане 2003» где су на странама 130 па до 157 непотпун списак киндапованих Срба у Косовском поморављу, који су пуштени или су успели да побегну у периоду од доласка КФОР-а на Косово па ће се у паузи заседања и ових 27 страна копирати, као и стране од 117 до 129, где су такође киндаповани, и за овим ће се то вратити сведоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате још нешто да кажете или да пређемо на питања? Тужиоче имате ли питања?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ја бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, изволите.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Само да кажем да је уназад за малтене 30 година моја породица трпела, имам читави предмет из Врховног суда и доле су долазили и све то брата кад ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брат? Добро, хоћете да ми кажете Ви немате више ништа доле, јесте ли све продали?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Немам ништа, кажем ти за цео свој живот са неким проблема, и брата када ми убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хоћете да нам кажете како се зове Ваш брат?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Златко Васић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то десило? Пре бомбардовања је ли?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре, добро. Сада ћемо.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: 1978. године, цео ми је предмет овде, где су долазили из Београда и жалбе и једно, друго, треће, где су налагали и Општинском комитету и судству са да не кажем судију Градимира Поповића који је доле све то примао мита и са Албанцима да је шуровао, све то штампа описивала о тог случаја, тод догађаја и ја овде имам каже све те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тужиоче има питања? Хоћете да се одморите мало да позовемо Вашу супругу да Ви за то време ако морате да завршите питања да би Вам ја дала да погледате неке слике, а ја сам имала идеју да Вас и супругу саслушамо обзиром да смо утврдили да нисте били у Интернату и остало па да онда можда путујете јер нисте из Београда, како Ви хоћете, хоћете да се одмарате мало?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, не мора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде да видимо ко има питања, тужилац, браниоци, па да погледате неке слике код нас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан, Ви сте добро познавали кажете Интернат, јер сте тамо били домар?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, ја сам радник Интерната, домар на одржавању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли можете да нам опишете пошто сте Ви неко ко је тамо од свих нас овде најбоље познавао терен, просторије, да нам укратко опишете колико је улаза имао Интернат из дворишта, поред те капије када се уђе где да ли је било степеница, да ли је било подрума, да ли је било спрата, да ли је било кујне, да ли је било трпезарије?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, да, свега је тога било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е само нам то укратко опишите.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Улаз у Интернату је сачињавао три до четири степеника, значи на првој површини када се улази три до четири степеника. Са леве стране су биле степенице где смо ишли степеницама горе на спрат где је било особље, директор, благајник, васпитачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам знате како, да не опредељујемо тако, него биле су канцеларије или биле учионице или биле спаваонице, па да онда по томе идентификујемо и по броју просторија.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ајде рецимо доле, на самом улазу како уђеш на самом улазу значи била су велика врата трокрилна врата су била велика и у чело нас чека ресторан, значи менза. Е сада са десне стране павиљон за ученике, са леве стране био је цео павиљон са избеглицама из Хрватске и Босне. На спрату исто са десне стране нам био павиљон за ученике и са леве стране исто на спрату где је био павиљон исто за ученике и у том делу са леве стране како улазимо ту је био рецимо директор и све особље административно које је радило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Канцеларије?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Канцеларије да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где су биле учионице?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Е.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А учионице?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: На спрату горе где су биле, на самом улазу на спрату чека нас учионице, њихове учионице и онда је спаваона. Рецимо спаваона читавом дужином ходника. Е имале су по једно одељење васпитачице, своје одељење на самом углу, на самом углу спрата где су дежурале рецимо васпитачице или рецимо где су у том смислу њихово одељење које су имале једну просторијицу мала, три са три. Е, а доле у том доњем делу испод степенице значи улазило се у сутерену, доле значи у подруму где нам је била, где су нам били два котла, радионица за оправке на улазу, магацин за потребе што се тиче зејтина, свега осталог за храну, исхрану студената и још пар просторија где су нам служиле као рецимо ово примера ради, веш машина, где смо имали одређене мале просторије сасвим мале за алат што се тиче тих, рад у башти ту, у вртићу што треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико има тих просторија доле у подруму?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па сад ћу вам тачно избројати, један је станар био стражар који је радио као портир, да кажемо Албанац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако можете овако да нам кажете, три, пет, да можемо после да, да не би било забуне после.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Један, два, три, четири, пет, шест, седам, осам просторија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осам доле?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Можда горе доле једна, две.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли била нека велика сала доле?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Велика сала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онако велика просторија нека?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Просторија да била је највећа она које су биле прехрамбене ове ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то отприлике?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па било је па није било мање испод 40 квадрата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли било.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Рецимо попут не можда оволике просторије али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било грејање тамо?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Било је грејања да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво? Какво грејање?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: На нафту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било цеви? Је ли било цеви за грејање?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, да, цела зграда је била обезбеђена са грејањем на нафту, да, радијатори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било у подруму цеви?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, било је у подруму цеви, туш батерије.

Да констатујемо само да је изашао током испитивања сведока бранилац Бојан Ресавац и да га мења у наставку бранилац Константиновић.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Резервар исто био до саме зграде, до самог улаза у котларници и тако, кажем била су два котла, трећи је био овамо који није радио који се повремено у таквој ситуацији активирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево сад ће тужилац да Вас пита.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли било доле канализације у подрумским просторијама?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У свим просторијама или у којим просторијама или у средишњем делу или како?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Где су котлови у средишњем делу канализација је била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Значи где су котлови, где је, ја сматрам да је, неко моје мишљење ајде да кажем сам за себе с обзиром да сам ту радио и сам ту опслуживао ту ми је радно место било, у централном делу је било где су котлови, иза канализације, ту су били највише цевови да не кажем највише повољног тог дела, те просторије, за те радње прљаве да не кажем, ужасне радње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које прљаве радње?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У том смислу, мучења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи шта, немојте, значи сад мешате оно што сте читали у новинама са оним, а Ви сте позвани овде само због онога што се Вама десило. Ја вам кажем према нашој евиденцији.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Пита за канализацију, хоћу да кажем да је ту било туш батерије, рецимо ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи слушајте ме, значи Ви сте позвани због тога што код нас стоји да сте Ви и Ваша супруга противправно лишени слободе, мучени, затим пуштени. Сад смо ту видели шта се десило Вама, чули од Вас шта се десило Вашој жени, па чули за Вашег оца, па чули да је пре тога било и за Вашег брата, а сада тужилац пита. Изволите.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Питао је за канализацију ја сам то хтео да му одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, за канализацију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каква су врата била у том подруму, метална, дрвена?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Дрвена врата су била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сва су била иста врата?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, у доњем делу су била више дрвена врата осим једна метална која су била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Била су једна метална?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, једна метална су била.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где су водила та метална врата?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Та су метална водила преко пута ова два велика котлова. Значи имао је да не кажем у овој висини попут овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, значи морате да кажете, не можете да показујете јер то снимамо.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Извините. У тој највећој просторији имала је као једна шупљина да кажем метар и по са три, да не кажем као тунелчић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ето где је био смештен компресор, и остали рецимо где су напајали притиском котлове и за потребе друге то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је било заштићено металним вратима?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ту врата нису била, то је било отворено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су била метална врата, значи тако сте почели да причате?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Метална врата су била од тог дела на излазу према овог станара који је ту, ту је становао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ког дела?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Албанац, магацина, магацина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то та велика просторија у којој се налазе ти котлови који су под притиском због чега сам ја мислила да су ту метална врата?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Магацин и велика просторија за све што се тиче производа ових за храну студената.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, где је она?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Она је у средишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не њена сврха, него где, у средишту.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У средишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се у магацину налази тај део у коме су ти котлови?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, не, то је засебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на том магацину су метална врата, од ходника у магацин уђеш кроз метална врата?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, на излазу Албанац где је изилазио из стана, он је становао не знам из којих разлога у самом дому, значи његов улаз и излаз имали су метална врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где он излази на ходник?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Он је излазио са задње стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На другу страну? На задњу страну зграде?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: И улазио, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су, добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: То су та метална врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је практично други улаз у Интернат, али морало је да се прође кроз његов стан?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Управо тако, други улаз за његове потребе да уђе у стан и да изиђе из стана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли он у истом нивоу као и главни улаз или нижи или виши?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, нижи је попут доле котларе, тај његов простор за становање исто ко котлара, ко магацин, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У земљи малтене, три метара у земљи да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питала Вас је судија да ли је ту био неки стадион, па кажете стадион је припадао ту мало ниже, а да ли је био неки терен бетонски?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Неки?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Бетонски терен за фудбал, за одбојку?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двориште.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, бетонски терен није имао осим тог улаза, од самог улаза у двориште, до улаза у самом Дому, у згради, значи то је тај улаз био који је био избетониран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Остало нормално ова дренажа, тротоари око објеката у том смислу тих 60-80 центиметара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Поменули сте да је и Чедомир Ковачевић настрадао.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта се њему десило?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Он је у Добрчану вероватно када је пошао, то ће супруга да боље објасни, али вероватно када је пошао у Врање да подигне лични доходак као благајник или пак не у том смислу и ту је сачекан, ту је заустављен, ту је киднапован и ту је ликвидираан и ту је нађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, Ковачевић? На ком је списку то тужиоче извините?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нема га на списку, зато сам и питао, ја сам нешто ту гледао.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: То је брат од тетке женин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде онда за сада ово овако радимо па онда да идемо на проширење, у истрагу је ли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па добро, да би ишли у проширење морамо да питамо ко је тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само изволите, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Је ли знате нешто ближе како му се отац звао, ко је, шта је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може по 504, по 504 јер имамо човека овде који за сина ће да сведочи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: За Чеду, то ће супруга да вам каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Пошто јој је то брат од тетке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша супруга, важи.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Он је остао мали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да су комшије горе прошле него Ви јер је Вас заштитио овај Зија, е сад шта то значи да је неко горе прошао?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Мора да се похвалим да комшије са којима сам живео у мојој улици хвала им на свему, докле год су могли они су нас штитили, поготову женске, женски део особља што каже, оно се каже, мушкарци су били одсутни од куће, да ли су они можда ствари, или нису ствари, углавном одсутни, али што се тиче женског дела особље штитили су нас, не само мене, него.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисмо се разумели, ја сам Вас разумео да Срби комшије из улице су горе прошли него Ви, ја сам то тако разумео. Да ли сам то добро разумео?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Добро сад то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваш став, је ли?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, горе итекако су горе прошли рецимо који су изгубили главу рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: То је сигурно горе, а и горе је овај који је Арсић Петко који су му бачене рецимо дневно по три, четири бомбе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За овога за кога сте рекли да је проблематичан, је ли он има неке везе са тим одузимањем оружја од Вас, је ли он био тада код Вас у кући?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, што се тиче оружје не, али пљачки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он овако прича, знате.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Он је био задужен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али то што се Вама десило, да ли он има везе са тим неке или нема?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, он лично нема али сам гледао, морам да вам кажем да сам се рецимо пењао на поткровље, померивши цреп, шта ради са групом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада ћете да погледате неке слике, ако нема питања браниоци. Изволите господине Константиновићу. Сачекајте сада бранилац Константиновић да Вас пита

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Рекли сте мало пре судији да је било цеви у подруму?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Да ли је било цеви близу плафона горе?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Било је?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: У свим просторијама или само у неким?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Мислите за доле у подруму?

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Да.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Само где су котлови били, где су котлови били.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: У тој великој просторији је ли?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, у тој великој просторији.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Добро, е сада би Вас молио још једну ствар да ми појасните, овај догађај који вам је директор испричао да се десио близу Интерната, са тим черечењем људи.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Добро.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Колико сам Вас ја чуо рекли сте да се десио пре доласка КФОР-а?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, не, то нисам рекао пре доласка КФОР-а, него сам рекао да сам се рецимо јула, крајем јула или августа са директором ја то.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Не кад Вам је он причао, него да Вам је он рекао да је то било тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се десило?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, не, није ми рекао да је било пре доласка КФОР-а, то се догодило после када је КФОР дошао, када су рецимо када смо ми малтене престали са радом, када више нисмо били, нисмо имали услове да идемо на посао и свега осталог, да су они после уласка КФОР-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике кад, је ли знате или не знате? Мислим после уласка КФОР-а то је на пример?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: То је можда било, ајде сада да ја онако размишљам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ако се сећате, то је значи.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: По уласку КФОР-а, месец дана по уласку КФОР-а?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месец дана?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Највише месец дана у првој половини, почетком друге половине то се догодило вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и онда Ви одете и директор вам каже то да је он чуо.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Он је чуо, рецимо он је био куд и камо од нас је изашао прије него што ми радници ми смо ишли на посао, он је већ отишао. Значи он је чуо из прича као што сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите господине Константиновићу.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Да ли сте виђали припаднице УЧК пре него што је КФОР дошао?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Морам да кажем не, не, јер нисам био у тој ситуацији, нисам био нити војно ангажован, нисам имао ратни распоред, ја сам на свом радном месту свакодневно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи не, не?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Хвала немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине колико су Ваши трошкови за данашњи долазак?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па не знам ја сад то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Вам је карта, јел ово колико сте рекли горе?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, имам ја ту карту имам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте дошли до суда?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па таксијем ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Вам је такси?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ту ме спржио када ми је рекао 1.200 динара, да ли 1.300 ту ме је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ћу да досудим Вама.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: И једва сам му узео потврду и то, па не треба, они неће да ти исплате, шта ће ти то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вама да то досудим, али сте Ви дошли са женом је ли?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, да, са женом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите ми овде мени стоји 1.720 да је карта и тих 1.300 за то, хоћете да једете овде или ћети ићи да једете у граду?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Понели смо што каже тај сиромашки, нешто у торби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јешћете онда овде у суду, одвешће Вас они на ручак.

Сведок трошкове тражи 1.720,00 динара на име аутобуске карте, 1.300,00 на име доласка за њега и супругу од станице до суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1.300,00 у једном правцу или, колико Вам је узео такси?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Сад ту око 3.000,00 динара сам дао, близу па чекајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате шта Вас питам, значи хоћу да Вам досудим трошкове да се вратите на станицу, да не губимо време, колико сте платили такси, не потврду, колико сте платили?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Такси?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: 1.200,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Досудићу Вам 2.000,00 и за то ћете имати пара да се вратите до такси станице, значи зваћете такси, зваће вам овде служба.

Затим 2.000,00 динара на име, тј.1.720,00 динара за аутобус, 2.000,00 динара за такси и налаже се Служби овде за помоћ и подршку сведоцима да одведе сведока на ручак и да ове све трошкове исплати сведоку на руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада ћу да Вас замолим да останете ту и да погледате слике неке, ове које ћемо да Вам дамо, колико ћемо испитивати госпођу Васић Зорицу, обзиром да видимо шта се њој десило, тужиоче имаћете много питања или не, да знам да ли да правимо паузу? Укључите

микрофон. Колико ћете тужиоче испитивати Васић Зорицу да знам да ли да направим паузу пре овога сведока или не?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Четири минута и 17 секунди ћу испитивати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем се на овом љубазном одговору. Све по ЗКП-у господине. Молим Вас сада да погледате неке фотографије које ћу да Вам дам и да нам кажете да ли неког препознајете.

За овим оштећеном Васић Драгиши предају фотоалбуми из списка предмета да се изјасни да ли неког познаје а у заседање се за тим уводи оштећена Васић Зорица и узимају њени лични подаци док сведок гледа ове фотографије.

Погледаћете ове фотографије. Уведите Васић Зорицу.

ОШТЕЋЕНА ЗОРИЦА ВАСИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Горољуба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: 16.09.1957. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: У селу поред Гњилана, Коретиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада имате пребивалиште у Параћину.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми Ваше занимање?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Медицинска сестра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све поново. Дакле, снимљени су Ваши подаци.

За овим СЕ КОНСТАТУЈЕ да је сведокиња Васић Зорица ушла у заседање и да је дала о себи личне податке па након што је упозорена и опоменута и положила заклетву, исказује:

Ми смо Вас данас позвали као сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину. Лажно сведочење је кривично дело, морате да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите и можете да ускратите одговор на нека питања која би Вас или Вама блиска лица изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. То сте све разумели. Прочитајте тај текст заклетве.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Хоћете ли да нам кажете. Седите ако Вам је згодно, можете да стојите, седите, како год хоћете. Пре Вас саслушаван је Ваш муж и он нам је испричао за један догађај који се десио када сте ви били заједно на путу. Хоћете ли да нам кажете шта се то вама десило и да ли има још неког другог догађаја у коме, према нашој евиденцији овде коју имамо у предмету, Ви сте противправно лишени слободе, мучени и затим пуштени и Ви и Ваш муж. Е, сада Ви мени кажите шта је од тога тачно и шта вам се десило, онако у најкраћим цртама и кад је то било?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: То је било 1999. године, ми смо пошли на пут за Ниш, пошто нам је ћерка била у другом стању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате датум, месец?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Знам да је била субота и да је био месец крајем јуна или почетком јула, тако је било. Баш смо и кући причали, датума се не сећам, али је субота била јутро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Пошли смо да обиђемо дете пошто је било у другом стању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, шта се десило на путу?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Сачекали су нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам кажите где и ко?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: На улазу у село Доброчане, сачекала нас је група, како смо видели да смо сачекани, ја сам тог момента после тога изгубила свест, пришли су двоје, троје, не знам ни ја колико њих су пришли и више се ничег не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте изгубили свест?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Мислим од страха, не свест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли вас неко тукао или тако нешто?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Псовање, грдња, малтретирање овако ногама и то. У једном моменту само сам видела да су мене одвојили и супруга су на другу страну исто тако тукли, верујте у те детаље не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли били у униформи или?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Нису били у униформи, то су били до 30 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Млади људи?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Млади људи, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли вам узели ауто?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И вас оставили ту на путу?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Мене су оставили на сред улице, после, не знам колико извесног времена, како сам била у јаруги тако после тога је наишао ауто и супруг се створио ту, ваљда су га пустили, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико је то по Вашем мишљењу трајало?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Ја мислим да је било 20 минута до пола сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Минута?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је то што Вам се десило?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми неки Ваш брат од тетке је настрадао?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Брат рођени од тетке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брат од тетке?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да, после непун месец дана убијен на том месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На том истом месту?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звао?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Николић Чедомир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николић Чедомир?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да, из села Коретиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то већ знамо, то ћемо звати. Ко је остао од његових сродника, супруга, је ли тако?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Супруга са два сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са два сина? Да пошто смо то пробали већ да контактирамо са њом да би је позвали овде такође на сведочење. Кажите ми да ли би неког од тих људи који су Вас тако напали могли да препознате?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Можда бих, а можда и не бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они имали оружје?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Не, имали су дрвене ове, верујте мене су мало, више су мужа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тукли?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имају они везе неке с војском или су то били неки разбојници?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Не, они су једноставно хтели из аута да узму оно што смо имали, рачунали су на паре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите ми да ли се Ви везано за ово придружујете кривичном гоњењу и постављате имовинскоправни захтев?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Па не би било лоше, ако је правда спора али није лоше да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто Вас питам. Зато што ми судимо овде неким људима за ратни злочин. При том те људе, имамо овде њихове адвокате, судимо им у одсуству, ти људи још увек нису ухапшени и онда дођете Ви, ја Вас питам има ли то везе са војском, Ви кажете то је било нешто, нисам сигурна, онда зато Вас питам овде ми причамо о ратном злочину.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Они су били у цивилу, е сад да ли је био УЧК или мештанин тих села, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате? Добро. То је било то што сам ја хтела да Вас питам. Сада изволите тужиоче да ли има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Вама је непријатно да причате о томе?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Ја сам први пут у судници и мајка сам троје деце, тако да ја се извињавам ако ми подрхтава глас, то је само због изненађења што сам позвана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Ви осећате неки страх?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од кога?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Не, од никога, али сама трема је то учинила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли осећате неки страх од Албанаца можда?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Ја сам целу 1990. годину доле била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има трему од суда тужиоче, обичан свет не иде у суд.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Шта је било било је, прошло је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ваш супруг је малопре рекао да је тај «Рено» који је од вас одузет, касније возио човек који је дошао код вас у кућу да одузме оружје и који се представио као командант УЧК?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то тачно?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да, ја сам их послуживала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли би Ви могли да препознате тог команданта који је дошао код вас кући?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Можда бих могла, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да га опишете како је изгледао?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Можда је био висок, тад је имао до 30, 35 година, висок је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате имена његовог? Нешто смо чули да је ту.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Дуго сам знала, али после тога верујте заборавила сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да је то био неки зет ваш комшијски?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Не, то је био, ја сам радила у месту где сам рођена, он није био из тог.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није из Гњилана?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Није из Гњилана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Замолио бих Вас да погледате фотографије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, погледаће после.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То ћемо да Вам урачунамо за касније оних 17 секунди. Изволите браниоци питања? Господине Константиновићу. Сада ћемо да Вас замолимо да погледате такође фотографије. Ја ћу да Вам досудим трошкове док Ваш супруг гледа. Да ли Ви тражите трошкове за аутобуску карту?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: По могућности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

За овим сведок на име доласка у суд трошкове тражи па јој суд ДОСУЂУЈЕ 1.720,00 динара на име трошкова превоза и доласка из Параћина.

Трошкове таксија смо досудили Вашем супругу, претпостављам да идете заједно.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

За овим суд сведоку Васић Драгиши враћа потврде и књигу, часопис «Литерарни отисак».

Да ли сте господине Васићу завршили са гледањем слика?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да ли сам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завршили са гледањем тих фотографија?

СВЕДИК ДРАГИША ВАСИЋ: Па малтене 80% знам људи, испада да малтене знам све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Па се за овим из заседања удаљује сведокиња Васић Зорица.

Госпођо Васић изађите напоље и сачекајте мало испред врата да Ваш муж само нама каже које је слике овде видео.

А приступа сведок ВАСИЋ ДРАГИША, па каже да 80% људи познаје.

Мислите сада, кажите нам које, ове што су у омоту слике или ове друге?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па ове, те две.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли издвојили?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, али видевши остале, кажем 80% људе познајем, то су све моја генерација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то што држите ту које сте издвојили?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Она овде ово остави али ја јој рекох.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ово што сте издвојили?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Она ми остави овде, то смо издвојили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте издвојили? Па то Вас питам, покажите нам који су то, прочитајте нам бројеве.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па ево рецимо ДVII/108а-3, не могу сад рецимо имена да се сетим, али људе познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле их знате, мислим из Гњилана или шта?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Из Гњилана, то су све, рецимо ево господина овог познајем који је радио у «Биначкој морави», који је са мном радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Стојковић Војислав 108А-3? Не, Тешић Саша, добро. Сачекајте сада ћемо да видимо, ако он зна 80% онда ћемо да направимо паузу.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ја људе по имену можда не могу да се сетим али 80% од овог што сте ми дали на увид ја знам људе с којим људима сам био и контактирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми ћемо наћи њихова имена, ако сте Ви погледали тај албум, замолићу онда Вашу супругу да погледа она у паузи и онда ћете се вратити да нам кажете ког знате.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Кажем, не могу се имена сетити и презимена али људе познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Пошто сведок познаје 80% људи СЕ ОДРЕЂУЈЕ пауза ради одмора, а у Служби за помоћ и подршку обезбедити да оштећена Васић Зорица насамо погледа фотоалбуме да би касније могла о томе да се изјасни.

Пауза 15 минута.

Даље, дакле сви исти осим Марка Миловића кога ко мења, Константиновић Милорад?

Наставља се испитивање сведокиње Васић Зорице.

Јесте ли погледали? Изволите, дођите за микрофон. Само укључите ту дугме. Кажите ми ког сте препознали људе које знате из Гњилана?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога, да ли знате неког по имену?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Пријатељи рођени, ћерка моја удата за његовог сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Симоновић Синиша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, још неког?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: И у низу после тога сви остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можемо ли да видимо те слике? Да констатујем да ми, да је стручна служба суда да у овом првом албуму где су овакве, у првом албуму, те слике, да ли сте то препознали?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Нисам никог, постоји једна само сумња, али нисам сигурна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле, да у првом албуму у коме се налазе слике припадника ОВК нисте препознали никог. У овом другом албуму.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, да ли постоји сумња па није сигурна?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Нисам сигурна, али ми није јасан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али зато се ми и противимо тој радњи, уопште не разумемо.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Зато што је прошло пуно времена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, не односи се на Вас. Уопште не разумемо коју сте Ви радњу извели за време паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледала је албум.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И сад издвојене су неке слике, Ви хоћете то да покажете, она жена каже нисам сигурна, а Ви уносите да није никог препознала. Унесите то што је издвојила па нек објасни да није сигурна, да га не познаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, ја не уносим, ово се снима, уопште не уносим ништа у записник. Ја само констатујем да је први албум ОВК. Значи, прочитаћете решење и транскрипт. Госпођо, да ли је сада, обзиром на овакво инсистирање тужиоца, хоћете да погледате молим Вас и да нам кажете за ког то нисте сигурни, поново тај албум?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево изволите.

За овим се на инсистирање тужиоца, обзиром да је сведокиња рекла да у првом албуму у коме су припадници ОВК за једну особу није сигурна,

и даље је то објаснила онако како је евидентирано у аудио запису, сведокиња поново гледа фотографије па наводи да није сигурна за особу на слици број.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: 46.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 46.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Чекајте да видимо ко је то? 46 је Еасти Фарук. Добро. Покажите молим Вас, дигните слику. Ви сте већ убацили.

За овим сведокиња подиже слику како би је сви присутни у судници видели.

Покажите молим Вас госпођо већу, покажите тужиоцу, браниоцима, публика, односно стручна јавност која прати суђење. Хвала. У овом другом албуму код мене стоји да је то списак киднапованих лица од стране ОВК током 1999. године, па да сте Ви ту препознали овога кога кажете Симоновић Синишу, је ли тако?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте онда, каже Јаћимовић Драгана, је ли тако?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да. Јовановић Благоје доктор који је радио са мном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Др Јовановић Благоје?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видимо који је то број?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Десанке Јовановић исто ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имам и Симић Зорана овде?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је Симић Зоран?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то Симић Зоран?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Познаник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познаник? Добро. Ми ћемо их све звати, односно њих или њихове породице. Ристић Славољуба видим да сте препознали и Тасић Срђана?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тасић Срђан, шта је са њим, да ли знате његову судбину?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Исто познаник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате његову судбину?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Не. Има ту и Веселиновић један, има и један поштар који је био Саша, презиме не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам је на овом другом списку лица која су киднапована па потом ослободђена, је ли тако, то нам је на том списку?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Ту је и моја фотографија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је и Ваша фотографија? Добро.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Баш сам била изненађена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли Ви били киднаповани?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маринковић Милорад, је ли тако, њега сте означили?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Денић, Дечић, не могу сад сва презимена да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Денић Живко, је ли тако?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само покушавам сад све ово да нађем, пошто нисмо писали имена. Веселиновић Драгомир, је ли тако?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово Живић Родољуб?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда Денић Владимир, њега смо рекли. Јовановић Благоје?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да, доктор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је доктор.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Јовановић Десанка је исто доктор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовановић Деска, је ли?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овде Станковић Миодраг, не?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Доста њих има, пошто смо из истог места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђорђевић Славиша, је ли тако, то је ова слика Д/VII-28 и то је то, 78б то је Јовановић, доктор Јовановић и Јовановић Деска и то је то. Нашли смо отприлике све те, а овај албум чујем сад да нисте цео погледали?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Јесам прелистала, то су махом из виђења људи са којима сам ту живела и радила, познаници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Гњилана?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли њихову судбину или само овако их препознајете?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: После тога верујте да не знам, не знам ни где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли још има питања за сведокињу? Не. Досудили смо Вам трошкове, можете да идете, сачекаћете само да уведемо у заседање Вашег мужа да нам објасни шта је и ког је препознао па ћемо онда да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово лице под бројем 46.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово лице под бројем 46 што можда личи, на кога можда личи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се вратимо на онај албум што сте нам показали. Одакле то лице познајете?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Ја верујте да не знам, могуће да је долазило у контролу као што смо имали доста тих упада у кућу коју су нам контролисали. Сад, да ли је био у униформи или без униформе, тај ми се лик урезао. Ја верујте стварно не могу конкретно да кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад кажете долазили у контролу, да ли то значи да су више пута код вас долазили?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па нисте нам то рекли, рекли сте једном само?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: У посету контролу овако упадали су више пута.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па шта су радили?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Испитивали су где су нам породице, где су нам деца, где су фамилија, где је родбина остала и тако зато што смо још кад је кренуло бомбардовање децу морали да сместимо. Ћерка ми је била у другом стању и тако испитивали су све у детаље, почев од колеге са којима смо радили, како смо живели, па почев од пријатеља који су нам долазили, комшије и тако све су испитивали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли вас тукли?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Кући не никада.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каже супруг Ваш први пут кад су дошли да су га рукама?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Добро, то је било кад су они били у дворишту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то Вама нормално да шамарају мужа?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: А шта можете кад сте ви сами били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па реците нам кад Вас питамо, није срамота.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Ја само одговарам, јер ја сам била у кући, служила, кувала кафу, доносила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Они Вам туку мужа у дворишту а Ви им служите кафу, а Вама је то нормално?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако да нападате да ли је нормално.

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Не, немојте, није можда тог дана, није можда баш тог дана тај, али је било и тога где смо седели и где су нам одузимали по пар сати, можда и по цело поподне или вече или тако, а нисмо имали слободу кретања, тако да ми смо морали у кући да будемо, не знамо ко ће да зазвони на врата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајде на крају то да Вас питам. Зашто сте ви отишли из Гњилана?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Ми смо седели 1999. годину целу, више је било блокада у глави, деца нису била ту, старце су тукли, никаквих елементарних нисмо имали, телефон, све су нам из куће изнели, однели и онда шта више, нисмо више могли да издржимо и психички и овако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је неко рекао да треба да одете?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: Па ко треба да нам каже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Завршите реченицу слободно. Да ли је то било очигледно да треба да одете?

СВЕДОК ЗОРИЦА ВАСИЋ: По нама је био задњи моменат јер зима је била, дрва нисмо могли и све остало што је потребно, без струје, телефона и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сачекајте.

За овим смо завршили са испитивањем сведока.

У заседање се уводи Васић Драгиша.

Сачекајте су у Служби за помоћ и подршку сведоцима. Зовите Васић Драгишу.

Изволите господине Васићу, приђите само микрофону.

Да констатујемо да сте Ви у овом фотоалбуму у коме су припадници ОВК препознали кога? Овде смо издвојили неке слике да сте написали 33, 16, 9, 7 и 12. Ко су ти људи и одакле их знате?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ја по имену и презимену их не знам, али сам их, хоћу да кажем, виђао у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи или у цивилу, у то лето или кад?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У цивилу. Ово што сам издвојио то сам издвојио зато што људе познајем у цивилу пре него што је дошао КФОР, пре него што је наступило бомбардовање и све то, значи са тог аспекта, с те стране тако их и познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: А касније и њихово учешће у неким стварима, ја то не знам, значи ја их као слику познајем где сам их виђао у граду Гњилану и горе рецимо у школском центру или на самом стадиону поред дома, централном стадиону и ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад током бомбардовања или кад?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, кажем све ово те људе познајем пре бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре бомбардовања?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Пре бомбардовања у цивилу, не као у униформи него пре бомбардовања јер сам рођен у Гњилану и Гњилане, Каменица, Витине и села која окружују Гњилане, те људе малтене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо онда те слике, дакле не ове које су у овим омотима, него ове друге, значи слика број 9 само да констатујемо да је то Рамиз Алија, затим.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ја му не знам име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затим 7 Рефик Алија, затим, 12 је Радојевић Александар, затим Фазлија Ајдари. Погледајте слику број 16 па нам кажите одакле познајете тог човека?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Е овом човека кажем по имену и презимену нисам знао али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју слику гледате? 16?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, 16.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, али одакле га знате?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Е, у централном делу града Гњилана код цамије, има ту неки кафић или шта ја знам, стари део града, старе зграде он се махом, ту сам га виђао, да се ту обично продаје ово сад девизе, са девизама чак шта више и дроге. Ту су неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да Вас питам кад то?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, то се све догађало кажем ти пре бомбардовања, пре значи у цивилу, значи, ту је пар група ухваћено са дрогама које су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле знате да су.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Знам зато што један мој познаник у центру који је настрадао овде код Јагодине, који је држао кафић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекао он?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, није ми ништа рекао, него он је, он се са њима дружио да не кажем с тим таквим људима, где је ухваћен са дрогом са својим возилом ту код Јагодине негде. Да, а кажем овог човека сам виђао у том делу где се продаје девизе и где са дрогама, значи, ја сам малтене сваког дана на послу кад сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да видите слику 33?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: По томе сам га препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Слику 33.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: И овај човек ништа ближи, ништа виши од тога, него попут овог првог. Значи, исто у том делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том делу исто?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Све су у том делу. Стварно се то догађало те дроге, девизе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу да констатујем само да је на слици бр. 16 Фазли Ајдари а на слици бр. 33 Назиф Асани.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Али по фаци, колико, поготово овај ово сам већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Васићу, то је био списак овај, припадника ОВК, е сад Ви сте на списку киднапованих који су страдали и киднаповани и који су пуштени, означили много више људи, па ћете нам рећи одакле их знате и да ли знате њихову судбину или не?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па има ту доста мојих школских другова, има мојих неких рођака даљих, има неких радника који су радили са мном у текстилном комбинату, прије него што сам се запослио, то је што сам прешо у дом студента, то јест ученика у Гњилану. Значи, гро тих најмање 15-так слика можда и више познајем те људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу само да издиктирам овде из списка.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је у фотографијама киднапованих па пуштених сведок-оштећени препознао особе на сликама: Д/ВП-108-а-3, 50-а-1, 50-а-2, 4, 49-а, 83, 65, 70-а, 81-3, 111, 11-а-2, 11-ц и 25.

А у списку киднапованих и страдалих односно у фото-албуму препознао лица на сликама: Д/ВП-59, 96, 79/1, 76, 61, 88, 95, 64 и 57 и дао објашњења како је то забележено у аудио запису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има питања везано за ова препознавања на списку киднапованих па пуштених и киднапованих и страдалих? Тужилац? Браниоци? Нема. Има још нешто, овај, Васић Димитрија Божидар, да ли сте Ви у неком сродству или не?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, али веома га добро познајем и са њим сам радио у текстилном комбинату.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам због презимена.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Јел је, да, нисам у сродству, радио је као неко правно лице или шта ја знам у текстилном комбинату, касније је отишо у «Биначкој морави» и тако да знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате ли још нешто да кажете?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па ја нисам издвојио можда још двадесетак, можда тридесетак можда и више које препознајем, нисам их издвојио рекавши Вам да 80% познајем, значи од онога што нисам издвојио још људе познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те оштећене ћемо ми да зовемо, они који су страдали зваћемо њихове породице.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, углавном ту мојих школских другова има, пријатеља, значи, ја одмах чим сам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да не остане овај, нејасно. Ви сте рекли да из подрума иду цеви до радијатора како сам схватио.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, да, радијаторе које од котлове, па на котлове напајају горе паром и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то значи да у свакој соби било је цеви где је био радијатор?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Тако је. Повезују радијаторе горе у свакој соби.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, доле у подруму, те цеви које су ишле према радијаторима горе, јел су ишле по поду, по средини зида или горе близу плафона?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Ишли су и по поду с обзиром да су парни котлови били на самом поду што се каже, морао је постојати неки излаз, значи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било на плафону у свим тим просторијама цеви?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, због мреже горе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел било или није било само то.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Било је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Било је. Значи, у свим просторијама у подруму је било цеви близу плафона. Хвала. Онда немам више питања.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: База за напајање целокупног објекта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бранилац Константиновић хоће нешто.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАТИНОВИЋ: Ја сам исто малопре нешто заборавио да Вас питам у вези подрума. Овај, реците ми да ли је било проблема са цевима канализационим или водоводним у подруму? Па док је он радио тамо значи, непосредно пре него што сте престали да радите.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Највише сам проблема имао са канализацијом.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАТИНОВИЋ: Реците нам шта је у питању?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: : Централни део самог подрума где је онај сливник, он се вероватно пратио рачву из кухиње-мензе, ту се састајали па су ишли у главном шахту, споља, вани. И ту је дошло до запушивања

чешће, ваљда непажњом радника у мензи убацивали су којекакве, да не би требало да дође до запушивања, па ми се то излије, излије ми се пошто је то најнижа тачка малтене, што се каже у подруму, излије ми се, запуши се не може да оде до главне шахте вани и настане ту оно што се каже највећа прљавштина од целог објекта, пуни се и онда сам морао то са пумпом да вучем или сајлом да отчепим.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАТИНОВИЋ: Дал се дешавало да не можете да користите те просторије због тога?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У зимним периоду не би смео то да се догоди.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАТИНОВИЋ: У зимском?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: У зимном периоду због грејања, јер нисам, ја сам радио по 16 часова можда дневно, долазио па поново палио котлове и тада кад дођем радници учине своје у кухињи и дође до запушења и нисам дозвољавао да рецимо та површина далеко од тога, доспе до котла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у лето?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Рецимо једно десетак-двадесет сантима и реагујем на време или ми јаве телефоном кући да је дошло до зачепљења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А летњи период? Није битно?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Летњи период није било проблема јер није имало потребе за активирањем котлова. Последње што се радило чишћење генерално, припрема за наредну сезону.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАТИНОВИЋ: Није било проблема у смислу да није потребно да силазите доле или?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, не, свакодневно је било потребе јер ја сам имао радионицу, сав алат који сам опслуживао, да ли је то била брава, да ли је то било бојлер, да ли је било то штекери, прекидач, ја сам имао свакодневне потребе за силажење доле, јер то ми било радно место, значи, поред стационираних котлова који су били ја сам имао пре уласка у ту просторију једну просторију 4x2 до 3, где ми је био радни сто, где ми све алати били на располагању да бих обављао послове.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАТИНОВИЋ: Добро. Само још једно питање о ова два лица што сте препознали ту су испред Вас сада. Да ли сте их виђали у јуну, јулу 99. у Гњилану?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, осим овај, не. Ово лице не, осим оно што сам описао.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАТИНОВИЋ: Покажите које лице не. Подигните слику само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, питамо за те, е те.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Нисам их виђао, кажем виђао сам их оно у мирније време пре него што је бомбардовање било и то у граду, нормално као и сваког грађанина видим.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАТИНОВИЋ: Добро. Немам више питања.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Остали су ми у сећању зато што сам увек, тим путем, том релацијом ишо на посао и из тог разлога и враћао се с посла и ту се малтене оно са девизама, шта ја знам, тим прљавим радњама и у том смислу су ми остали у сећању и запазио сам тај одређени, и овог који је рецимо узео оружје, тог сам запазио који се представио као главни командант УЧК и касније са возилом кад су рецимо.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАТИНОВИЋ: А јел сте његову слику исто нашли ту?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да, то је то. Мислим та тројица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте нашли слику тог Вашег?

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАТИНОВИЋ: Јел сте слику тог човека видели ту?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, њега нема.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАТИНОВИЋ: Добро, ништа.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, за оружје њега нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Њега нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још нешто? Имате још нешто?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај Ваш радни сто у подруму где кажете да је стајао алат. Јел имао фиоке?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Не, није имао фиоке. Радну површину и овако попут ове, да не кажем ово.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А чега, које дебљине је то? Од којег материјала?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Он је био направљен од винкле, од винкле значи, 40x40, нормално фосне даске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то винкла?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: То је L профил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Метал неки? Цеви?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Метал L профил, то се завари један рам, на том раму рецимо падне фосна, даска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даска, фосна.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: И на том радном столу стега, остали прибор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било чекића неког?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Било је чекића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био велики чекић?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Па ја сам морао да имам бар 4-5 врста чекића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. А тестера?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тестеру сте имали какву?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Брусилица, тестера, чекићи, ролцангле, апарат за варење, да не говоримо о пајсерима, шипкама, то су мени биле потребне, разне врсте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте оставили то кад сте пошли кад сте мислим, оставили сте?

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Оставио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оставили сте? Добро. Хвала.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: То је основни алат био одређени део шипке од 2 метра, 3 метра, сајла, разне кривуље, то због канализације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада ако нема питања? Нема? Добро. Завршили смо, можете да идете, трошкове смо Вам досудили, хвала Вам што сте дошли. Ми ћемо да позовемо другог сведока који је дошао, сад ћемо да видимо ко је то.

СВЕДОК ДРАГИША ВАСИЋ: Пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења.

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Станите ту, можете и да седите. Кажите ми како се зовете?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Антић Радојка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Антић Радојка.

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да седите ако хоћете. Узећемо прво Ваше податке. Име Вашег оца?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Никола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: 19.2.1973.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите ми где сте рођени?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: У Витини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште у Смедереву јел?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Да, Радинац, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Које је Ваше занимање?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Домаћица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Позвали смо Вас овде као сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело. Морате да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питања која би Вас или Вама блиска лица изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. То је једно упозорење које се по закону даје свим сведоцима. Сад морам да Вас замолим да прочитате текст заклетве који је ту испред Вас и

онда ћемо даље да овај разговарамо о овом због чега сте позвани. Заклињем се.

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Овај, хоћете да ми кажете Антић Милисав, ко је то Вама?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Мени је супруг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Супруг?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли хоћете да нам кажете шта се догодило са њим и шта је било. Ето због тога смо Вас звали.

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: 12.6.1999. је са још двојицом браће; један старији један млађи изашли из куће, али кућа је моје мајке, мислим породична код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: У мом селу Врбовац, из Врбовца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је то у односу на Гњилане?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Исто на Гњилане, па има 25-26 километра удаљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И припада којој општини?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Витина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општини Витина?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А како му се зову браћа?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Светислав старији и Радован млађи, исто Антић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Значи, они су из куће изашли око подне аутом, кренули ка Витини и то је све што знамо. Старији брат га је звао да га вози у њихово село Пожарање и одатле се губи сваки траг, ја више ништа нисам чула. Чекала сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Антић Милисав, Антић Светислав и Антић Радован. И од тада се не зна ништа о њима.

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Значи, само су изашли из куће и ја их више нисам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су они тада имали година?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Мој супруг је имао 28, брат је имао око 30 старији а овај млађи је био 74.годиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви пријављивали њихов нестанак?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Па јесмо, тад је био КФОР, онда касније црвени крст, СУП Врање је обавештен исто да су нестали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је остао осим, Ви сте остали јел тако као супруга Вашег мужа. Ко је остао, јел су ова друга двојица били ожењени?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Старији је био ожењен, значи, он има супругу и две ћерке. Ја сада имам два сина, тада сам била у осмом месецу трудноће, касније сам се породила и сестра је удата, она живи у Крушевцу. Оца су касније, августа 14. или 15. убили у кући у Пожарању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како се зове њихов отац?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Влајко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Влајко?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Исто у том селу?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Њихово родно село је Пожарање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А којој општини то припада?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Исто Витина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто Витина?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А где су се упутили Ваш муж и његова браћа?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Значи, из мог села Врбовац према Витини и значи, више не знам ништа, изашли су из куће аутом њих тројица и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте схватили да их нема?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Па до пред мрак, нису се вратили да се већ нешто десило и значи, целе ноћи нема, онда смо сутрадан мислили да су можда код неких пријатеља због мрака, кад смо већ видели да нису ни код супруге старијег брата и тако код неких рођака, схватили смо да вероватно нешто је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да ми кажете како би могли да позовемо супругу овај Антић Радована јел тако?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Не, Антић Светислава. Радован није био ожењен, он је био најмлађи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Светислава јел тако?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Па не знам стварно, имали смо контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте с њом у контакту?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Па нисам, слабо, јер сад у селу нема ни фиксне ни мобилне телефоније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају ли деце они?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Имали су две ћерке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли би она дошла овде не знате?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Па не верујем зато што је значи, њој остао отац болестан, са њом живи и непокретан. Ја мислим да је она била позвана сад, али због тога није могла да дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А за Антић Радована онда практично никог не треба да зовем.

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Он није ожењен, само та сестра ако би дошла, али стварно не знам, потрудила би се ако би нашла телефон да јавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То већ није Ваша обавеза. Добро, то је то што сам ја имала да Вас питам. Да ли Ви сматрате да оне који су киднаповали овај, значи Вашег мужа и Ваше девере треба да одговарају? Да ли се Ви придружујете кривичном гоњењу? Нећу да Вас питам, претпостављам наравно, да се ви сви као и ми надамо да ће се они једног дана вратити. Придружујете се?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Да, придружујем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има питања? Нема? Више нема питања. Ја овде имам код себе евиденцију да је колико су Вам трошкови?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Хиљаду и по динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хиљаду и по. Повратна карта?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли, како сте дошли доде до суда?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Аутобусом, морала сам аутобусом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутобусом?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Имате потребе још за нечим за исхрану?

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Не.

За овим, сведок трошкове тражи 1.500,00 динара, на име доласка у суд па суд досуђује сведокињи на терет буџетских средстава 1.500,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, то је било то што смо имали да Вас питамо. Хвала Вам што сте дошли. Ви ћете овде у сада служби где ће Вам бити исплаћен новац. Довиђења.

СВЕДОК РАДОЈКА АНТИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позовите сада. Позваћемо онда следећег сведока, то ћемо сада да констатујемо да не знамо да ли ће данас сведокиња једна моћи да сведочи јер јој је позлило. Ко може да дође значи, нека доктор погледа ову сведокињу.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Анђелковић Предраг јел тако?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да седите, можете да стојите, како Вам је zgodније.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Ја би мало да стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да стојите. Кажите нам име Вашег оца.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте рођени?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: 10.11.1974.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите ми где?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Село Глушица, Косовска Витина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше пребивалиште сада у Винчи?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше занимање?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Радник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвали смо Вас као сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, морате да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите, можете да ускратите одговор на питања која би Вас или Вама блиског сродника изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. То је упозорење које дајемо свим сведоцима. Овај, а Ви ћете сада пре него што почнете да нам причате шта се десило, прочитати заклетву ту испред Вас, прочитајте наглас. Само да ово издиктирам, значи,

АНЂЕЛКОВИЋ ПРЕДРАГ, упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте нам то наглас.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од овога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро. Хвала Вам. Имам овде, судимо неким људима за оно што се дешавало у Гњилану после бомбардовања. Ја имам евиденцију да се Ви налазите међу лицима која су противправно, тако пише код нас, лишена слободе, мучена а затим пуштена. Хоћете нам испричати шта се десило? Значи, где сте Ви били на пример током бомбардовања, да ли сте били војно ангажовани, где сте били после бомбардовања, шта се то десило, ког датума?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Ја ћу Вам испричати део шта се мени лично десило али дана, датума и свега осталог, нећу моћи да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте били војно ангажовани?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: У Урошевцу ПВО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јел сте били.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Био сам у Урошевцу и онда сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте мобилисани?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро у војску јел тако?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да. Онда сам пребачен у Витину, из Витине онда, ту сам возио камион, возио сам храну за војску по селима, значи, то је био мој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте се раздужили?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: То је све трајало док се није почела војска да повлачи са Косова, кад је почела војска да се повлачи са Косова, ја сам вратио своје возило у Врање и одатле сам се раздужио и отишао сам доле на Косово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то значи у односу на потписивање кад је то било, после колико дана, рецимо тако утврђујемо и када сте Ви то заробљени?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Кад сам се вратио доле, знам да је био уторак, то знам, значи, у петак сам се раздужио, дошао сам кући у петак увече, субота, недеља, то је онда почело све да се креће. Долазили су са свих страна, долазили су комшије Албанци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел дошао КФОР?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да, али код нас у село не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? А Албанци су се враћали кући?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Враћали су се кући и долазили су и код нас кући значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било и других Албанаца или само ових што би рекли мештана?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Само мештани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мештани?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Код нас је било само мештани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: То је био уторак, ја сам одвезао мајку јер је била болесна код доктора, примила је ињекцију и онда кад смо се враћали кући између Витине и Глушице, има 7 километра. Има део пута

где је асфалт и где није асфалт, ту где није асфалт, ту је шума. Онда кад сам се ја враћао кући они су изашли из шуме, њих седморо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформама или не?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Униформе нису имале, била су црна одела, нико није носио капе, нико није носио, то су све људи које ја знам. Ја сада стварно не могу да се сетим имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да их видим, можда би рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А познајете их од раније?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Па познајем, ја сам с њима одрастао, значи ја сам све те људе ја знао. Сви су они изашли испред мене, зауставили ме, рекли су да ја изађем из аута, ја сам изашао, мајка је остала у ауту, ту су ме значи кад сам ја изашао они су ме довели испред мог аута, везали ми руке, ставили ми торбу и одвели ме у шуму у њихов ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чиме су Вам везали руке? Лисице или?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Не. Селотејп трака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су имали оружје?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Они? Сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Све су имали пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутоматске пушке?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Аутоматске пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ознаку ОВК?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Није ОВК, УП је писало на оним тракама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: УП?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је то?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Стварно не знам. Пошто сам ја рођен ту, значи, ту сам одрастао, кад су ме ставили у ауто, значи мајку су оставили у ауту, њој нису дали да она изађе, они су се вратили ушли су њих двоје-троје, ја сам био позади на седишту, кад су пошли, значи отприлике ја сам знао ја сам ту, ако иду десно значи воде ме за Витину у тај део, ако иду лево значи воде ме за Грлицу, Скопље, значи то је то место. Они су скренули лево и после, дајем пример само, отприлике ја сам знао где ме воде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Знате терен.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, ја знам где сам био. Ја сам био у селу које се зове Врбан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Врбан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врбан?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Био сам у једној породичној кући, сада не могу стварно да се сетим како се зове човек, значи не могу. Ту сам био кад су ме довели тамо, увели су ме у једну просторију велику, ту су ме скинули значи комплет, цео. Ништа на мени није остало. Скинули су ме, узели су ми све што сам имо, поново су ми везали руке, дали су ми само доњи део тренерке, доле сам значи био бос, горе го, везали ми руке, ставили ми торбу и затворили ме у једну просторију. У тој просторији где су ме затворили ја нисам био сам. У тој просторији су били још људи, али значи, немаш право да причаш с никим, стојиш и ћутиш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто били Срби?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било Рома?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: У тој. Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било Рома?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас је било?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: У тој просторији је било нас, ја сад значи не могу да кажем тад колико нас је било јер нисам могао да видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мрак?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Па мрак, торба на глави, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А торба на глави?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Дајем пример, осећаш да има неко поред тебе, а не знаш ко је, не видиш га. Немаш право да причаш. То је трајало сад не знам, ма ја могу сад да нагађам, откуд знам колко је то трајало. Можда је трајало неких пола сата, сат. Онда дајем пример, једне изводе, друге уводе, значи ја нисам био тај први који је почео значи да се испитује, да га туку, чујеш значи напољу како људи вриште, чујеш како их туку, али не знаш шта је. Значи, ја не могу сад да кажем, јесте то сам видео, не, то нисам видео. Све док није дошао ред на мене, кад је дошао ред на мене, онда су мене извели, увели ме у једну, исто просторија, ја сам имао рупицу на тој торби, значи, особе нисам видео ту тад ко је али једноставно везан си, руке ти стоје значи позади, стојиш мирно. И то је отприлике сам после сам осетио да има двоје поред себе, и стоји човек испред мене и он ти поставља питања, где си био тад и тад у то време, ти се наводно ја се теретим да сам запалио неком човеку кућу у том селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вашем селу?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Па не у мом селу, него то село где сам ту, Врбан. Ја сам реко то је најмањи проблем, доведите човека, ако он

каже да сам му ја запалио кућу осудите ме и онда је ту почело значи прво батине нормално, бију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По телу?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Па по телу, ја сам највише добио батина по полном органу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ту с предње стране.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да, значи ту су ме највише тукли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рукама, палицама, како, јесу ли шутирали?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Највише ногама, највише чизмама, највише кундацима, значи ту су тукли, тукли, тукли и онда то траје неких пола сата, сат времена, тебе врате, другог доведу и све то тако ишло то је неки круг који је трајао сад не знам тачно, али је трајао неких три, четири, пет, шест сати и онда вас једно време не дирају, опет доводе друге, све је то неки процес који траје и траје и онда једно време долазе изводе мене из те собе, значи и онда ме воде. Воде ме кроз неку шуму, кроз неко трње, само знам да су ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште се нисте више ни облачили, ни обували, све тако боси?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Ништа, такав сам био значи. Кроз неке шуме, знам да су ми ноге увек биле, кад су ме пустили да су ми ноге све биле у ранама, све избушене. Осећам бол али више и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И све са том торбом на глави?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Све. Торбу никад нисам, значи торбу ми нису скинули све док ме нису пустили и онда су ме одвели у просторији где је суд. Они су имали свој суд, имали су своје људе, то су били људи који су, како да вам кажем, све те људе у том суду који су били ја сам знао њих четворо. Главни судија који је био то је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где, у ком граду?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: То у том селу, све у том дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том селу све се дешава?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: То се све дешава у дворишту где има четири-пет кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: И сад у једној кући је суд, у другој кући је не знам шта, ваљда живи та војска, у трећој кући смо ми и то се значи дешава све ту. Када сам ја ушо, значи у том суду уђеш, дајем пример као уђеш, седнеш, овако стоје судије, главни судија је био бивши начелник СУП-а у Витини Исуф Зука то је значи био, он је био главни, сви остали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исуф Зука?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да, значи сви остали су били које ја знам које не познајем и били су људи које значи никад у животу нисам

видео. и тада када су ми поставили питање зашто сам био тог и тог дана у том и том селу и запалио ту и ту кућу, ја сам исто реко, никакав проблем није доведите човека нека он каже пред свима вама да сам му ја кућу запалио ево вам моја палите, судите ми али ви га само доведите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доведите.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Кад је човек дошо он је рекао не, значи дошо је човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А заиста су довели Албанца?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Довели су га и он је дошо и реко «не», каже «он моју кућу није запалио».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Онда је он описао као другу особу али ја нисам, али ја сам значи и после тог и тог суђења и свега тога опет су ме вратили и опет сам прошо цео тај процес, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет батине поново?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Опет муке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви рекли ту да су вас тукли, јесу ли видели да су вам ноге кржаве?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Па све су они видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то вас нико не пита зашто си тако?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И је ли вас пита неко зашто си дошао го и бос?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Значи нико те ништа не пита, нико ти ништа не да за право ни да кажеш ни да не кажеш, е сад кад су ме вратили тамо где мо сви, значи прошла је ноћ, то је било негде ујутро, опет исто, исти процес, опет те изведе, онда тражи где је Жарко Локић, где је овај, где је овај, то су све људи који су радили у МУП-у који су значи, ја шта знам сад, једноставно ја не знам где је Жарко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Значи не знам, не могу да кажем е Жарко је ту кад не знам, али исто значи прођеш све то и кад се значи све то завршило ујутро, ја не знам стварно колико је то сати било, извели су нас троје, скинули су нам торбе, одвезали нас, дали нам обућу, обукли нас и затворили нас у једну просторију и ту су нам рекли да ћемо ми бити пуштени и да ћемо бити слободни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после колико су вас пустили?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: И после тога је дошао КФОР по нас, узео нас је и уместо да нас вози значи из тог села према Витини он нас је

возио кроз сва шиптарска села значи која су била ту. Значи најгоре, ми смо једва живу главу значи могли да исчупамо од тога, а зашто је то тако било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то амерички КФОР?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да, амерички. Зашто је то тад морало тако да буде ја не знам, кад су нас одвели у Бонстил, тамо су нас сликали, значи комплет све смо били скинути, сликали су нас, секли су нам косу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли вам прегледали повреде? Јесу вас збринули?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да, све значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли добили лекове за то?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Ништа нисмо добили и одатле су нас одвезли у Клокот, из Клокота ту су дошли моји по мене и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је дана на пример све било?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: То је било уторак негде око 12, ја сам пуштен у среду негде око четири поподне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За недељу дана?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Следећег дана?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Следећег дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У уторак у 12 су вас то на улици, на путу са мајком, је ли тако?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И следећег дана сте пуштени?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у Клокоту кад су дошли ваши по вас?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да вас питам, да ли су вам узели тада кад су вас кажете претресали тамо и свукли, да ли су вам узели нека документа, новац, сат или нешто што сте имали?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Све су нам то вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све су вам то вратили?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. КФОР вам није помогао у смислу те медицинске неге?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам сад ја нешто много да вас питам, јер морам да вам кажем да сада заиста ми овде први пут чујемо за то све, не да први пут чујемо за ваше село него за тај догађај у том селу обзиром да се ми овде бавимо догађајима где су људи на исти начин заробљени али вођени у Интернат у Гњилану и у нека места у околини Гњилана тако да.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: У овом логору, ја се извињавам, у овом логору значи нисам био ја сам, ту је био Жарко Ђорђевић, значи ми смо били једанаесторо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у том Врбану?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да. Значи нисам био ја сам, значи има ту људи из Новог Села који сад живе у Смедереву, има доста људи који нису ни изашли из тог логора али ја сад не знам ко то, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а јесте ли чули да можда на Косову има и других тих логора?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја морам да вас питам, то налаже, Ђорђевић Жарко јесте тако рекли?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко још, да ли се сећате?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Знам да су два брата рођена, један је Дика, један је Тика, а стварно не знам презиме, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли они пуштени, преживели?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Пуштени, да. Док Жарко Ђорђевић има велике последице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дика и Тика, Јовановић Тихомир и Јовановић Драгослав?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли осим тог човека који кажете да вам је судио, јесте ли познали још неког да знате по имену и презимену?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Једино да видим особу, лица памтим, а име не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али од раније никог нисте познали осим тих значи ти који су вас заробили њих знате од раније, знате по имену.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Знам и те људе сутрадан кад су нас пустили значи све ја сам у принципу све те људе видео, ја њих знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли неког познајете тако да му знате име и презиме од раније?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Не могу да се сетим, стварно не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и кажите ми још да ли је било можда неких видних обележја ОВК-а ту где сте заробљени у тој кући или на том месту где су вам судили?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: У том месту да, била је велика застава, значи ОВК је писало у том суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да, ОВК, али сви остали су значи носили црне траке, црна одела и плаве траке где је писало белим словима «УП», шта им значи «УП» ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, то сад први пут чујем и ја. «УЧК полис», «УП», можда да. На ком су вас језику испитивали?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: На албанском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате добро албански?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали неке повреде тада због којих сте касније ишли да се лечите или вам је била потребна нега или су негде евидентиране? Знате да имате неки извештај.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Па ја једини извештај који сад тренутно имам и који, од чега се лечим то је да не могу да имам децу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али то је сада тренутно.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: То је тренутно али то је настало значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као последица овога?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Као последица тога, значи нисам рођен да не могу да имам децу, него је од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је последица ових батина.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Од батина и од толиког ударања и од толико мучења и од стреса и од свега, ето, значи ето то сам дочекао да не могу да имам деце и од свега тога мајка ми иде на дијализу ево већ 11 година. Ја само не знам зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте се одмах после тога вратили?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Србију, мислим побегли?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Одма, одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: И ја више никад нисам доле отишо, отац јесте, ја не, ја и брат не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли успели да продате имовину?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Добро. Само још то да разјаснимо, кажем вам за сада како стоје ствари овде у овој оптужници и са тим што, значи звали смо вас па сад да то не би пропало што смо вас звали, да ли сте тада ишли код лекара кад су вас родитељи узели ту или после тога непосредно после тога па онда то евентуално може да се нађе да евидентирамо.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: У Бујановцу, Бујановац, Врање тад су ме примили значи кад су ме моји извукли из Косова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Клокота?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да из Клокота, онда су ме тамо примили у Бујановцу па су ме пребацили у Врање и тамо сам лежао неких 10-15 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то вас питам у болници у Врању сте лежали?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питам.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да. Тамо имам значи тамо су моје слике, тамо је све како сам изгледао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затим, тамо сте фотографисани фотоапаратом, је ли тако?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да, да фотоапаратом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо у болници?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да, у Врању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И фотоапаратом и ренгенски?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да, да, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Чисто да то буде евидентирано да се зна када сте већ дошли и да вас питам, наравно ви се придружујете кривичном гоњењу?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражите имовинско правни захтев?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Повреде су претежно биле у предњем делу у пределу гениталних органа, по глави?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Па било је посекотина, било је оно, тело ми је било сво црно али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горњи део тела леђа?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Грудн?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све, добро. Погледаћете молим вас сада фотографије које имамо овде па ћемо онда да видимо да ли неког од тих људи познајете. Ево изволите, додаћемо вам слике.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Број три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите само кад видите слику који је број па.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Број три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Овај човек ме зауставио на путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На путу вас је зауставио, који број?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Број три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број три, тада када сте били то са мајком?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И одвели вас?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу да констатујем да ви овде на слици сте видели Воркапић Небојшу на слици број 3.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Немогуће. Ово су све Срби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели још неког?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Ово су ми људи сви познати али ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви су вам познати?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Нису баш сви али има доста али ово су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле их знате, из ког доба?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Ово су људи све с Косова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, па јесу. Дајте ту слику одакле знате ту особу?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Не, не, ја ово само држим овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Хоћу да кажем да су ми сви људи познати, ја сам ове људе видео негде, а сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али да ли их везујете за то заробљавање?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Али ова слика ме значи нешто, можда личи на њега али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли има неког на тим сликама међу онима који су вас заробили или?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Ова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Ова слика ме, значи, толико ме, као да сад стоји ту поред мене и држи пушку ево овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад приликом заробљавања?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да. Јер код њих значи није имала маска није имало ништа, значи црна одела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови други, да ли међу овим другима има неког ког сте видели тамо или који вас је заробио?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Има неко кога познајем али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вас питам, ти што кажете да их познајете, што су на вас скочили кад сте били у ауту, да ли знате њихова имена или их знате из села или одакле?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: То су била, овако, њих седморо је било, троје су били из мог села, а четворо нису из мог села. Нисам сигуран како се зову ово четворо али за ово троје знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како се зову?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Два брата су, један је Фадил, а један је Хоџа, сад имена, презимена не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате презиме. Фадил и Хоџа, добро.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: И још један је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тај трећи?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Можда четврта кућа од моје куће који се зове Фадил.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Фадил и Хоџа плус Фадил, који је четврата кућа од ваше, а ону четворицу не знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте их тада први пут видели или сте их видели раније?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Нисам их тада видео први пут, виђао сам их ја и раније. Знам људе, знам одакле су али не знам како се зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али су сви одакле? Значи из вашег села, из Витине, из Гњилана?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Околина, значи ово је Гушица, ово је Смира, ово Врбан, Пожаране, Грмово, Дробеж, то су сва та села ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су села око Витине?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да, око Витине, али знам да су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли било можда неког са стране да није из тог краја?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Кад сам тамо на суду да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На суду да?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да, значи било је људи које сам први пут у животу видео, никад их нисам видео, значи ја сам доле живео 24 године те људе никад нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли неког међу њих, од њих ту нашли међу тим сликама?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Не, сем ове слике стварно никог. Ово ми је познато, можда сам га ја помешао с неким али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сам то констатовала како се зове према овом списку који ми имамо и то је тако. Тихомир и Драгослав су овде у Србији?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Да. Они су у Смедереву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако имате телефон неки оставићете овде код нас у Служби кад будемо завршили сада и то је то што сам ја имала да вас питам. Колики су ваши трошкови за долазак?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Ништа. Ја сам овде близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да видимо сада да ли има питања па ћемо онда да видимо како то нема трошкова. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је било с мајком?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Мојом?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, која је остала у колима кажете.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Она је остала у колима и после су је пустили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли њу малтретирали?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Па пар удараца оно, али ништа. Мислим није како да кажем, не могу сад да кажем да су је убили кад нису, значи ударили су је пар пута и пустили су је, али је она тад пукла једноставно и после тога кад смо дошли овде у Србији један бубрег отказао, други бубрег отказује.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Браниоци?

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Немам питање, само нисам чуо кога је препознао, ко је на слици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Воркапић Небојшу, тако се налази на овом нашем списку.

АДВ.МИЛОРАД КОНСТАНТИНОВИЋ: Ништа, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле при списку припадника ОВК на броју, слика број 3 је Воркапић Небојша. Добро. Како сте ви дошли уопште?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Па ја сам у Винчи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутобусом, немате трошкове никакве?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Па немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трошкове исхране?

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа.

Сведок трошкове не тражи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам што сте дошли у сваком случају, можете да идете.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Освежићете се ту у Служби и молим вас ако знате телефоне Тихомира и Драгослава да оставите и Ђорђевић Жарка ако знате нешто, неку комуникацију.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Је ли ја могу мој телефон да оставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда они да.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Онда ћу ја наћи њихове телефоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Важи, може. Хвала.

СВЕДОК ПРЕДРАГ АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала, пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До виђења. Да видимо шта је, да ли можете молим вас судска стража да пита шта је са Антић Сунчицом да ли се освежила? Јесте, пошто у међувремену Антић Сунчици је позлило па је њој, она била овде код нас код лекара па да видимо сада да ли може да се саслуша Антић Сунчица. У међувремену само да вас обавестим да је стигло писмо да Антић Добрила позвана је у случају окривљеног Хајдари Фазлија па каже «Поштовани суде позвана сам на суђење 05.10. због оправданих разлога нећу бити присутна, разлози недоласка су што живи као самохрана мајка са две ћерке у селу Могила код Косовске Витине. Први комшија нам је косовски Албанац, страх ме да децу оставим саму, имам непокретног оца коме је потребна свакодневна нега, а као трећи разлог је лоша финансијска ситуација па би молила поштованог судију да узме ово у обзир». Тако да ми ово узимамо у обзир и видећемо за Антић Добрилу како ћемо то да решимо. Антић Добрила треба да сведочи за свога мужа ја мислим тако да ћемо се договорити на који начин, да ли ћемо њу звати и на који начин ће она заправо да буде саслушана.

Констатује се да је у међувремену прочитано и писмо оштећене Антић Добриле да из породичних и финансијских разлога као и због страха јер живи на Косову не може да приступи на претрес па ће се о саслушању ове оштећене одлучити накнадно.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада Антић Сунчица. Добар дан. Седите ту.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Је ли могу да седнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, седите. Сада ћемо да констатујемо ваше податке и гледаћемо да обзиром.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Је ли треба и личну карту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, обзиром да вам није било добро само ћемо овако гледати да то колико можемо данас да завршимо пошто сте већ и путовали. Кажите ми како вам се зове отац?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Предраг Перић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте рођени?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: 16.10.1971.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажите ми где сте рођени?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: У Гњилану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште је сад у Сопоту?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ваше занимање?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Незапослена. Комерцијални техничар, незапослена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ми смо вас позвали овде као сведока, ја ћу сада да вам кажем упозорење за сведока и ви ћете прочитати заклетву. Значи позвани сте као сведок, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело. Добро, мењамо сад касету у режији, све ћемо ово да поновимо само. У ствари да не би понављали нећемо ништа да причамо.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Да ли могу да добијем чашу воде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ћемо то. Јесте добили лекове?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Примила сам ињекције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, овде у суду?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви можете данас или хоћете да дођете сутра?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да завршимо?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Моћићу ја да завршим ово, боље да сад завршим него после ће ми бити још горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још горе, добро.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Могу да сведочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи позвани сте као сведок, ја то сад понављам, као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело, морате да нам кажете све што знате, не смете ништа да прећутите. Можете да ускратите одговор на питања која би вас и вама блиска лица изложила тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре давања исказа полаже се заклетва и сад ви имате испред себе заклетву прочитајте наглас.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Да ли могу, је ли треба да устанем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само да прочитате гласно.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, сад ћемо ово да унесемо.

Упозорена, опоменута, након што је положила заклетву исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвали смо вас због Антић Негована вашег супруга.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ћете да нам кажете шта се десило са њим.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Па мој супруг, пошто је моја мајка умрла у Врању а ми смо избегли, били смо месец дана у Сурдулици, мајка је због стреса пошто су Симић Миливоја ту убили на њене очи имала тако неких здравствених проблема и после неког времена шлогирала и била је девет

дана у болници. Међутим мој муж је био нормално у Косовској Каменици, ја сам са мајком и са дететом била у Сурдулици. Кад се то десило кад се она шлогирала ја сам нормално била у Врању са њом и онда су дошли отац мој и мој муж по нас као да нас врате кући, као добра је ситуација, све ће бити у реду, дошао је као руски КФОР биће боље него што јесте. Међутим пошто је мајка била у болници морали смо девет дана да будемо са њом али 31. изјутра кренули смо из Сурдулице ја и муж са дететом и у Врању чули да је мајка умрла. Пошто је мајка умрла нормално ми смо кренули за Каменицу, био је мало пут затворен на Црепани, ми смо кроз нека села тамо Ропотово, Ранилуг, Наодевци и дошли смо кући. Кад смо дошли кући нормално ја сам изашла са дететом, он се пресвукао, био је у тренерци и после тога обукао је нормално панталоне, ципеле, кошуљу, узео је новац и он и ујак Новица Илић који је био са њим, ја мислим да имате податке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Кренули су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле, из?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Из Каменице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Косовске Каменице?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Косовске Каменице, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте само родом из Гњилана, удали сте се у Косовску Каменицу?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Не, не, ја сам рођена у Гњилану, а живела сам и удата сам у Косовској Каменици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живели сте у Каменици, добро.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Значи у Косовској Каменици у кући мога оца он је мене довезао, оставио са дететом, пресвукао се, узео новац, пошто ће требати да мајку подигну из болнице и све и са ујаком кренули су белим «Југом» гњиланска регистрација 313-34, власник кола је био мој отац Предраг Перић. Сећам се тога да су они кренули из, у рикверц су кренули на главни пут и после тога кренула је колона ја мислим тегет «Форд» за њима и цела колона људи и нормално они су отишли и после неког времена њих нема, нема, једно три-четири сата и мени је било сумњиво никад се нису тако задржали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако задржали.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: И њих нема, нормално и онда овај други ујак и још не знам ко је био са њим, кренули су путем Врања, тамо узели, подигли тело мајке и отац био са њима и вратили се и њих и даље нема. Око 5 сати ми смо у КФОР-у били да пријавимо нестанак, а они кажу, «не може док не прође 24 сата». И долазите на сваких сат времена и ми смо на сваких сат времена ишли, ништа, ништа нису знали да нам кажу. После тога, сутрадан, моја мајка је сахрањена, а њих и даље нема. За то време док

смо ми били на гробљу, сахрањивали мајку у пратњи КФОР-а, долазио је неки комшија са још двојицом да тражи оружје, ваљда су они, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас у кући?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Код нас кући, ја ту нисам била, него био је теча један и зет који су остали да чувају кућу. Ваљда су они зналишла је било и како је било и нормално да су се бојали неке освете, рекли су, немамо оружје и ништа. Међутим, ја сам сваких сат времена ишла, са свима разговарала, тамо је био КФОР, били су ти чланови УЧК са њима све. Ништа, као не знамо, не знамо и ја сам онда овај, кога год сам познавала, са њим ступала у контакт, звала кога год сам мислила да треба да зовем, сваки час неким комшијама, неки су рекли, «знате шта, ја не могу да Вам помогнем, не смем, не знам, тражите на друго место». А неки, док смо сахрањивали мајку, они су аплаудирали, нормално, нису се понашали складно обичају када покојник пролази.

Онда сам, кога све нисам знала, не могу да се сетим, међутим, једна жена која је некад са мојом мајком лежала у болници, давно је то било, али смо се знали, пошто смо из истог места, зове се Шпреса Шабани, она је, овај, као, њен муж је некада био председник Извршног већа, ја сам њу звала, уствари, случајно је она прошла ту поред куће и ја питам, «да не знаш шта је и како је, због чега су, да ли имаш неку информацију». Она, «немој да бринеш, ја сам као у добрим неким», не знам у каквим односима са тим из УЧК, неки «Кобра», «Змија», не знам тако ми је рекла и онда ја сам њу често звала, «па не знам, па ово, па оно, па тако из прича чули смо да су у селу Коретин». То је можда километар и по од Косовске Каменице. И ја сам њој рекла, «знаш шта, Шпреса, ја чујем да су у Коретину, дај молим те види са твојима, људи нису ништа криви, никада никоме ништа нису дуговали, шта је, шта хоће, траже ли новац, траже ли оружје, шта траже, ја не знам због чега су њих киднаповали». И она, «не», она ми је тада значи у том, дан после њиховог нестанка рекла, што сам ја касније много прочитала те речи, «добро су, здраво су, живи су, сити су и пити», значи она ми је све рекла, али ја нисам у том моменту, ил нисам знала или нисам хтела да знам истину.

То је значи било 01. августа то када сам чула. Међутим, 02. августа, исто сваких сат времена идем тамо, тражимо кола, имамо информацију да је Коретин где је, они кажу, «не знамо ми где је Коретин», не знају на мапи, праве се луди ови из КФОР-а, ваљда су они нешто знали или шта је било, не знам, да су мртви, «не возимо цивиле», ово, оно и онда је мој отац пеко једног његовог пијатеља, са ким је некада радио, тренутно не могу да се сетим како се зове, знала сам како се зове, али не могу да се сетим тренутно, ради, човек је радио у СДК, Бећир, Бећир се звао, али не знам презиме, рекао је «Бећо, да ли знаш нешто тако и тако, мој зет и мој шурак од 31., губи им се сваки траг».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 31. јула?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Јула, да, али другог, овај човек је рекао: «Знаш шта Перићу, ја не знам ни ко је, ни шта је, али два леша има на том и том месту, идите, видите и проверите». И онда је мој отац, није хтео мене да води, сигурно знајући, претпостављајући а су они, да се ја не бих потресала, него је он и мој зет значи од сестре моје муж, кренули су, дали су им та санитарска кола и на том месту повише Коретина, не знам како се зове, Царско гробље или како се зове, ја то тачно не знам, само претпоставка, нашли су значи у једном делу је био ујак, онако надувено тело од Сунца, по њиховој причи, то знам, а у другом жбуну, значи имали су повезе око очију и око руку, у другом жбуну било је тело мог мужа који је био онако сагнут и пао је. Међутим, ујаково тело, пошто је било на Сунцу, било је више у распаду, имало је јак задах, а од мог мужа било је у хладу, па се више очувало. И онда су нормално санитаром довели те лешеве у зграду, тада је била пошта, ја мислим да је и сада пошта, у Косовској Каменици, где су ту били чланови тог КФОР-а и нормално косовски, заштитни корпус УЧК, како их зову, ја не знам, нон-стоп им мењају имена. Е ту су их сликали, ја не знам да ли ви сарађујете са УНМИК-ом или не сарађујете, ту су их сликали и овај, лешеве су подигли мој отац и овај мој ујак Милија Илић и Предраг Перић. Никакву документацију им нису дали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу нађени неки трагови од ватреног оружја или од ножа или тако нешто? То не знате?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Овако, када су ујака, више нису отварали, пошто је било у фази распадања, ја то не знам, то је ужасно смрдело, значи он је био у сандуку, нису, а мој муж није био толико у сандуку, него је овде је од пиштоља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што показујете то је подбрадак?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Па ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Врат.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Да, ту, ја мислим овде да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, са десне стране врата?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Са десне стране ту, као круг, то значи да је ту пиштољем, а могуће да је позади изашло, јер ваљда када метак пуца са једне стране, са друге стране је већа рупа, ја не знам, само сам овде видела да има то. И онда после три дана, значи био је у фази распадања. Е тамо када су их нашли, то сам заборавила да кажем, извађени су новчаници, новац је узет из новчаника, не знам ја колико је он имао, моја лична карта, његова лична карта остала је ту и неки рачуни од радње, а у десном цепу имао је 500 ЕУРА, то нису се сетили да, нису мешали у задњем цепу од панталона, то је остало, а ово друго, све су узели. И онда, пошто је он ту

имао, значи овде је имао од пиштоља и овде у стомаку, јер и даље је крварио, кошуља је била крвава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стомак?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Стомак и на нози, овамо са те стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам, која нога и опишите нам, пошто снимамо звучно, десна нога, лева нога?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Ја мислим да је десна нога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, бутина или лист?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Па ја мислим у бутини, јер ваљда како је пуцао, прво је овде, па није докрајчио, онда је пуцао где је стигао. Ја не знам, ја то само претпостављам, значи у стомаку и у ногама. А како је он пао, пошто су му биле везане руке овако, значи он је имао овде модрицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позади?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позади су биле везане руке, а имао је на леђима модрицу.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Повез ја имао на очима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повез је имао на очима?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: И овде му је било модро и руке овде, како је пао, значи ту, то је оштећено и ту су се већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морате да нам кажете, где ту.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Мислим овде на зглобовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зглобови прстију су били.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Овако како је био везан, значи како је он пао, ово је повређно било и пошто је то била крв, то су нормално мушице и то су црви почели да излазе и из очију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи зглобови прстију, на рукама које су биле позади и везане.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Е то могу да кажем у вези тог леша. А ујак је био затворен и ништа видела нисам, смрад се осећао, шта је и како је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали записник о обдукцији, да ли знате да је рађена обдукција, не знате?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Не, не, не, леш, ја сам добила читаво од мужа, тако како је оно, није рађено, само су снимани, тада су преузели тела, нису им дали ништа, никакву документацију ни да су узети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је он тада имао година?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Мој муж? Он је 1966. годиште, 33 године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ваш ујак?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Ја мислим да је 1961., он је или 1960. годиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи 37, 38 година.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте чули нешто о томе, ко је то урадио?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Па знате шта, ја нисам, те приче, и не обазирам се на то, неко прича ово, неко прича оно, ја стварно не знам ко је урадио, али ја мислим да је то урађено наочиглед велике масе, јер они су извучени из кола када су биле демонстрације или прослава на улици, значи то није било да нико није видео, него је видело можда пола Коретина, који су видели, ја тако мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви дошли у Србију?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Ја сам у Србију дошла после, то је било ја мислим око 11.-ог је задњи пут када су нас бацили бомбу, или 12.-ог или 13.-ог сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бацили су вам бомбу на кућу?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: После тога, после смрти мог мужа, па ја не знам колико сам имала напада, ја не могу на прсте да пребројим, тромблонска мина, значи, него ударила је у трећем спрату од поткровља у тераси, сада ја не знам да ли се то намерно, да би заплашили, а можда да су хтели, можда би ударили и у кров, ако би ударили у кров, то би се ја мислим запалило, а ово како је ударено у терасу, то је овако круг један, одбило на главни асфалт и све су прозори и врата избијени. Онда бацили су ми, па да вас не слажем, пет, шест бомби, овако ручних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте дошли овде?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: И онда сам дошла овде. Е после тога, отац је нормално остао, и њему су једно два, три пута палили и 17. марта су палили, њега, нас су малтретирали. После када су нашу убили, после када су причали, када сам ја ишла да преговарам са њима, да кажем, дајте људи, ми смо комшије, живели смо годинама, морамо да живимо, живећемо и даље, дајте да разговарамо, вратите, људи ништа нису криви. Они су ми се сви смејали у лице, погледали су ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате имена тих комшија код којих сте ишли?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Не, не, мислим, ови који су били у УЧК ту, јер они сви су међусобно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас то и питам, да ли знате имена?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Не, ја њих знам из виђења, да су ту, па нормално је свако је морао из њихове куће да буде мобилисан, милом или силом, ја не знам, али морао је. Добро, ја не улазим у то, али хоћу да кажем да су се непристојно понашали смејући ми се у лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте дошли у Србију?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Па ја сам дошла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, те 1999. године?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: 1999. да ли је 12.-ог или 13.-ог, ја стварно не знам тачан датум, знам да је 11.-ог, када је било помрачење Сунца, 09.-ог тај тромблон, када је убачена та бомба, била је повређена једна девојчица, случајна пролазница, пошто је ту главна улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У августу, у сваком случају?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: У августу, да, албанске националности и када је дошао овај преводилац и видела сам да преводи, не преводи како треба, ја нисам разумела енглески, шиптарски нешто разумем, пошто је моја мајка родом из Доње Шипашнице, али ту је 1% има Срба и он почео нешто и хоће да каже, «пусти, она је луда» и онда сам се ја са њим онако посвађала, рекла, «зашто не преводиш тако, зашто преводиш».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погрешно?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: «Погрешно, немој да мислиш да ја не знам ко је убио мог мужа»; ја сам то само рекла онако и од тада су изашли и више нису долазили. Е онда су мог оца малтретирали, имаш оружје, имаш ово, имаш оно, све су претурили по кући, извадили су из ламмперије све и на крају ништа нашли нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми, ко је остао иза Вашег ујака?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Иза мога ујака остала је жена са двоје деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она је овде исто у Србији?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Она је у Нишу тренутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, замолићу Вас да оставите њен телефон овде у Служби за помоћ и подршку, да бисмо могли да је зовемо. Нисмо знали, могле сте и заједно да дођете.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Ја сам рекла када су ме звали, зашто нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њу у исто време.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Ја сам мислила да зовете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо знали да сте у фамилијарним односима.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Ја сам мислила пошто је он радио при СУП-у, да је то посебно за цивиле, посебно за, откуд знам, ја сада не знам зашто је мој муж убијен, да ли зато што је Србин или зато што се нашао у погрешно време на погрешном месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био током бомбардовања војно ангажован?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Био је војно ангажован, али је он био у неком магацину, ништа није, а на крају, сваки дан је кроз Коретин пролазио, он је радио у Топоници, значи ту је радио, сваки дан је пролазио, њега су знали, а ја сам радила у продавници СТР «Стефан» и он је ту мени помагао и то је мало место, свако свакога познаје и знали су га добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите ми још, да ли се Ви придружујете кривичном гоњењу и да ли имате имовимско-правни захтев, то је захтев за

накнаду иза смрти Вашег мужа и захтев тај за кривично гоњење који се односи на то, да они који су то урадили, да буду осуђени?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Придружујем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има питања, браниоци? Нема. Да ли имате Ви још нешто да кажете?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Шта да кажем, једино ме интересује ко је и због чега је уништио два млада живота и моју породицу, немам речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ваши трошкови, колики су за данашњи долазак?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Па 200,00 динара пут у једном правцу, дошла сам пешака од Аутокоманде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је 400,00 динара?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: 400,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још неке друге трошкове?

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту ћете мало да останете, да се освежите и да се јавите лекару, а трошкови ће Вам бити исплаћени.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се исплати 400,00 динара сведокињи на име доласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да ће Вам то бити исплаћено, Ви се преконтролишите пре него што пођете. Нисам чула, тужиоче без микрофона, наћемо то сада да расправљамо са сведоцима, то ће суд обезбедити, сем ако немате личну намеру да се побринете. Можете госпођо да идете, ту ћете да се преконтролишете, добићете новац и Служба ће се побринути за Вас. Хвала што сте дошли, у сваком случају.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Хвала и Вама, а број телефона ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оставићете за Вашу ујну.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Не знам да ли имам ту, то ми је ујна, ја не знам да ли имам уписано ту у мобилном, можда имам код куће, једино да јавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате како, ми имамо Ваш телефон и Ви узмите овај наш судски од Службе ове за помоћ и подршку, ми ћемо Вас у сваком

случају да зовемо да видимо како сте стигли, тако да тада ћемо и да узмемо број.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Добро, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, довиђења.

СВЕДОК СУНЧИЦА АНТИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутра ћемо да наставимо претрес, сутра су позвани, ми за сада не знамо да ли ће доћи, Арсић Велимир, Антић Светозар, Антић Бранимир, Антонијевић Борислав, Арсић Славица и Арсић Бисерка, то је за сутра и то је то, па ћемо видети како то све иде.

За овим суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи претрес довршава.

Сутра СЕ НАСТАВЉА у 9,30 часова, у истој овој судници.

Довршено у 14,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА